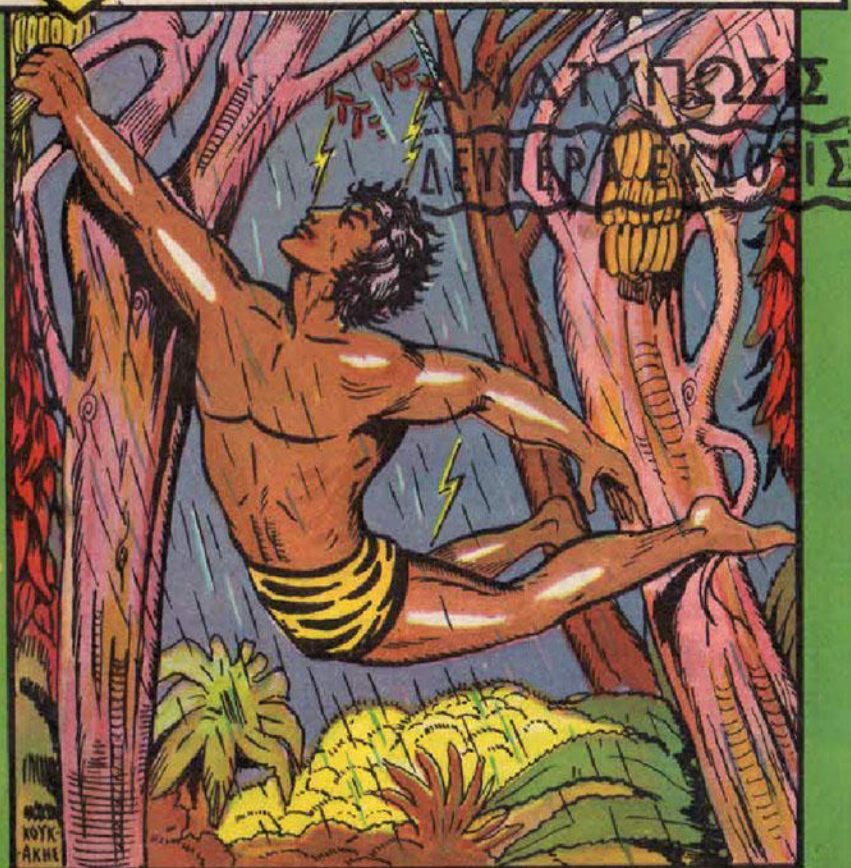

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
72

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 72 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

Ο Γκαούρ κτυπάει με λύσσα το φοβερό του ρόπαλο στο κεφάλι του μάγου Χουράμπα!

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΗ ΣΥΜΦΟΡΑ

Ο Γκαούρ φθάνει αλαφιασμένος στους πρόποδες του περήφανου ελληνικού θουνοῦ. Αρχίζει να σκαρφαλώνει με θιάσι στα τρομακτικά θράχια...

.. . . .

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Είναι θαθεία μεσάνυχτα!
Μιά άγρια τροπική μπόρα δέρνει αλύπητα την απέραντη Ζούγκλα!...

Καταρράκτες νερού ξεχύνονται απ' τον μανιασμένο οὐρανό! Έκτυφλωτικές αστραπές κάνουν τη νύκτα μέρα!

Τρομακτικοί κεραυνοί κτυπούν με λύσσα τις θεόρατες κορφές των αιωνόβιων δέντρων!...

Τά πεινασμένα θειριά έχουν λουφάξει σέ σπηλιές και κουφώματα δέντρων! Τά μανιασμένα στοιχειά της Φύσης δέν τ' αφήνουν απόψε νά χαρούν τὸ θανατερό τοιμπούσι τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ τους. Καί μουγγρίζουν, κάθε τόσο, με ἄγριο παράπονο!...

... ..

Ἡ πανώρια Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπικό ξαγρυπνοῦν ἀνήσυχτοι μέσα στήν πέτρινη σπηλιά τους. Ὁ μελαψός γίγαντας λείπει ἀπὸ τὸ πρωί. Εἶχε φύγει κι' ἐξαφανιστῇ πρὶν ἐκείνοι ξυπνήσουν...

Καὶ νά: Ξαφνικά, σέ μιὰ λάμψη κεραυνοῦ, τὸν ἀντικρύζουν τώρα μπροστά τους. Ἐχει φθάσει καὶ στέκει ἀκίνητος σὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμό σάν κέρινο! Ἐχει ἐκφρασι χαμένου ἀνθρώπου!

Ἡ Ταταμπού πετιέται ὀρθή. Τρέχει ἀνήσυχη κοντά του. Τὸν ἀγκαλιάζει με λαχάρα:

— Γκαοῦρ!... Ἀγαπημένε μου! Ποῦ ἦσουν; Γιατί χάθηκες;

Ταυτόχρονα τὸν τραβάει σὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς.

Ὁ μελαψός γίγαντας μοιάζει σάν ὑπνωτισμένος. Τά μάτια του θολά κι' ἀκίνητα σάν γυάλινα. Καθὼς προχωρεῖ τρικλίζει.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸν καθίζει σέ μιὰ πέτρα:

— Μὰ τί ἔχεις, λοιπόν; Μίλησέ μου, Γκαοῦρ: Τί σοῦ συμβαίνει;

Τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπικό:

— Κάπου θά τά... κοπάνησε, ὁ μάγκας! Δέν τὸν γλέπεις; Εἶναι σκνίψ!

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας σαλεύει, ἐπιτέλους, τὰ χεῖλια του. Ψιθυρίζει:

— Νοιώθω ἕνα παράξενο ἀνακάτωμα σὸ κεφάλι! Θαρρῶ πὼς τὸ μυαλό μου κοχλάζει!...

Ὁ νᾶνος γνωματεύει σοβαρός:

— Δέν εἶναι τίποτα!... Θά πῆρε... θρόσι!

Ἡ Ταταμπού ξαναρωτάει:

— Πέσ' μου, ἀγαπημένε μου: Τί κακὸ ἔχεις πάθει; Σέ βλέπω ἀλλοιωτικό! Σά νά μὴν εἶσ' ἐσύ! Γιατί λοιπόν χάθηκες; Ποῦ εἶχες πάει;

Μὰ ἡ ἀμοιρὴ Κόρη δέν προφθαίνει νά τελειώσῃ τὰ λόγια τῆς...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Γκαοῦρ πετιέται ὀρθός. Τὸ πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἐκφρασι! Τά μεγάλα μάτια του σπιθίζουν σὸ σκοτάδι σάν ἀναμμένα κάρβουνα. Κι' ἀπ' τὸ λαρύγγι του βγαίνει φωνὴ βραχνή κι' ὑπόκωφη:

— Ὁ μάγος εἶναι φίδι! Τὸ φίδι εἶναι μάγος!...

Καὶ ξεσπάει σ' ἕνα παράξενο κρῦο γέλιο:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

‘Αμέσως, καί μ’ ἓνα ὑπε-
ράνθρωπο πῆδημα θγαίνει ἀ-
πὸ τῆ σπηλιάς. Τρέχει μέσα
στὴ μπόρα καὶ στοὺς κεραυ-
νοὺς. Ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει
τὰ τρομακτικὰ θράχια...

‘Ο Ποκοπικό ἀναστενάζει :
— Τὴν ψώνισε τὴν τρελλά-
ρα, ὁ φουκαράς! Μὲ τὸ καλὸ
καὶ στά... δικὰ μας!

‘Η Ταταμπού μένει γιὰ μιὰ
στιγμὴ ἀκίνητη σὰν μαρμα-
ρωμένη. Κι’ ἀμέσως χύνεται
ξωπίσω του. Κατεβαίνει κι’
αὐτὴ τὰ θρεμμένα γλυστερά
θράχια.

‘Ο νῆανος δὲν μπορεῖ νὰ κά-
νῃ ἀλλοιῶς. Φοβᾶται νὰ μείνῃ
μονάχος πάνω στὴν κορφή.
Καὶ θγαίνουντας ἀπ’ τῆ σπη-
λιάς, ἀκολουθεῖ τὴν ἀλαφια-
σμένη Ταταμπού. Καθὼς κα-
τεβαίνει κι’ αὐτὸς τὰ θράχια,
μουρμουρίζει ἀγέρωχα:

— Δὲν πρέπει νὰ τ’ ἀφήσω
μοναχοῦλια τους, τὰ φουκα-
ριάρικα. Θὰ μοῦ τὰ φάη ὁ...
μπαμπούλας!

‘Ο Θεὸς ἔξω, χαλάει τὸν
κόσμο! Οἱ ἀστραπὲς θαμπώ-
νουν τὰ μάτια τοῦ Ποκοπικό.
Οἱ κερανοὶ τοῦ κουφαίνουν
τ’ αὐτιά. ‘Η μπόρα δέρνει ἀ-
λύπητα τὸ μισόγυμνο μαῦρο
κορμί του.

Στὸ ἄνοιγμα τῆς πέτρινης σπηλιάς παρουσιάζεται ὁ μελαψὸς
Ἕλληνας γίγαντας. ‘Η ἔκφρασί του εἶναι παράξενη!

Κί' όμως, ή αιώνια αίσιο-
δοξία του δέν τόν έγκαταλεί-
πει :

— Άμάν, λιακάδα για περί-
πατο, άδερφέ μου!

Πρώτος, ό μελαψός γίγαν-
τας φθάνει κάτω. Ή τροπική
μπόρα έχει πλημμυρίσει τη
γή. Ή Ζούγκλα μοιάζει με
μιά άπέραντη λίμνη! Τοῦ εί-
ναι αδύνατο νά προχωρήσει
μέ τά πόδια!...

Καί νά: Σκαρφαλώνει πά-
νω σ' ένα γιγάντιο δέντρο.
Πηδάει από κλαδί σέ κλαδί.
Άρπάζεται από τά κρεμασμέ-
να χορτόσχοινα. Μεταφέρεται
αίωρούμενος από δέντρο σέ
δέντρο! Προχωρεί σάν μανια-
σμένος θρυκόδακας! Χάνεται
μέσα στην κόλασι και στο
χαλασμό της τραγικής αύτης
νύκτας!...

Κάθε τόσο άντηχούν θρα-
χνά οί τρομακτικές κραυγές
του.

Ή Ταταμπού και ό Ποκο-
πίκο, πού στο μεταξύ έχουν
σμίξει, κάνουν τό ίδιο: Σκαρ-
φαλώνουν κι' αυτοί στο θεό-
ρατο δέντρο. Πηθούν από
κλαδί σέ κλαδί. "Υστερ' από
δέντρο σέ δέντρο. Τόν κυνη-
γάνε στόν άέρα!...

Ή μελαψή Έλληνίδα είναι
άφάνταστα πιό εύκλινη και
πιό σβέλτη απ' τόν σύντροφό
της.

Ετοι γρήγορα καταφέρνει
νά φθάσει κοντά του. Τόν άρ-
πάζει στην άκρη κάποιου
κλαδιού:

— Γκαούρ! Άγαπημέ-
νου! Γιατί φεύγεις; Ποῦ πᾶς;
Τί σού συμβαίνει;

Οί λάμπεις τών κεραυνών
πού πέφτουν, φωτίζουν τό πα-
νώριο πρόσωπό της.

Ο γιγαντόσωμος "Έλλη-
νας την κυττάζει χαμένα. Λές
και την αντικρύζει για πρώτη
φορά!

Όμως άμέσως τό πρόσω-
πό του παίρνει άγρια έκφρα-
σι. Καί μουγγρίζει με λύσ-
σα :

— Φύγε!... Είσαι τό φίδι!
Σ' έστειλε ό Μάγος νά με
ξαναδαγκώσης!... "Όχι!... Εί-
σαι ό άράτης τό Γιαχάμπα!
Θέλεις νά μου στήσης πιαγι-
δα!...

Καί της δίνει μιά άφάντα-
στα δυνατή σπρωξιά!... Ή ά-
μοιρη Κόρη θγάζει τρομαγμέ-
νο ξεφωνητό :

— "Αααα!...

Καί γκρεμίζεται απ' τό ψη-
λό κλαδί τοῦ δέντρου.

Ο μανιασμένος Γκαούρ ση-
μασία δέν δίνει στην πτώσι
της άγαπημένης του συντρό-
φισσας. Συνεχίζει τό άτέλειω-
το φευγιό...

Οί τρομακτικές κραυγές
του μπερδεύονται με τίς θρον-
τές και τούς κεραυνούς. Γι-
νόντ' ένα με τόν φοβερό σα-
ματά της τροπικής μπόρας!

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ «ΚΟΥΜΟΥ ΝΤΑΒ»

Καί τώρα άς γυρίσουμε λί-
γο πίσω στην Ιστορία μας αυ-
τή. Νά παρακολουθήσουμε ό-
σα είχαν προηγηθί :

.....

Ο Γκαούρ ξυπνάει πολύ

μακτικό του πρόσωπο!

“Ο Γκαούρ ξέρει τὸν ἀπαί-
σιο αὐτὸ Μάγο. Καὶ πάντοτε
— μέχρι σήμερα — ἀπέφευγε
νάρθη σὲ συγκρουσι μαζὶ
του. Ἐχει ἀκούσει γιὰ τίς ὑ-
περφυσικὲς δυνάμεις τοῦ Χου-
ράμπα...

Τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ Τέ-
ρας, μπορεῖ νὰ κάνη ὅ,τι θέ-
λει. Ἡ δύναμι κι’ ἡ παλικά-
ριά δὲν ἔχουν καμμιὰ πέρασι
σ’ αὐτόν. Μονάχα μὲ μιὰ μα-
τιά του ραγίζει θράχους. Λυ-
γίζει σίδερα!

Ὅμως ὁ μελαψὸς γίγαν-
τας δὲν ἔχει τώρα δικαίωμα
νὰ διστάσῃ. Ὁ Ταρζάν, ὁ ἄ-
δελφὸς του, κινδυνεύει. Καὶ
μέσα στὴ φωτιά θὰ μπορούσε
νὰ πέσῃ γιὰ νὰ τὸν βοηθή-
σῃ. Νὰ τὸν σώσῃ!...

... ..

Μ’ αὐτὲς τίς σκέψεις ὁ Γκα-
ούρ τρέχει, ὅσο πιὸ γρήγορα
μπορεῖ, γιὰ τὴ μακρινὴ κι’ ἄ-
γρια περιοχὴ τῆς Ζούγκλας,
ποῦ θρίσκεται πρὸς τὸ βοριά.
Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ φυλὴ
τῶν Κούμου Ντάθ. Νὰ κτυ-
πήσῃ τὸν παντοδύναμο Χου-
ράμπα. Νὰ γλυτώσῃ ἀπ’ τὰ
θανατερὰ νύχια τοῦ τὸν Ἄρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΑΓΟΣ

“Ὡσπου κάποτε φθάνει ἐ-
κεῖ...

Ὁ καννίθαλοι τῆς φυλῆς
τῶν Κούμου Ντάθ, ξαφνιά-
ζονται μόλις τὸν βλέπουν. Καὶ
χύνονται νὰ τὸν σπαράξουν μὲ

τὰ πρωτόγονα κοντάρια τους.

Ὁ ἀτρόμητος μελαψὸς γί-
γαντας σφίγγει μὲ λύσσα τὸ
φοβερὸ ρόπαλό του. Ἐτοιμά-
ζεται νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ..

Ὅμως, ὁ ἀπαίσιος μάγος
Χουράμπα ποῦ ἀκούει τὴ φα-
σαρία, θγαίνει ἀπὸ τὴ σκο-
τεινὴ καὶ θρωμερὴ σπηλιά
του. Βλέπει τὸ κακὸ ποῦ πρό-
κειται νὰ γίνῃ καὶ μουγγρίζῃ
θραχνά :

— “Ἔεε, Κούμου Ντάθ!...
Σταθῆτεεεε! Ὅποιος τὸν πει-
ράξῃ θὰ πεθάνῃ!...

Οἱ ἄγριοι μαῦροι σταμα-
τοῦν ἀμέσως. Μαρμαρώνουν.

Κι’ αὐτὸς ἀκόμα ὁ Γκαούρ
μένει, γιὰ λίγες στιγμές, ἀκί-
νητος. Ἀναποφάσιτος... Ὁ-
μως γρήγορα συνέρχεται. Μ’
ἓνα πῆδημα θρίσκεται κοντὰ
στὸν τερατόμορφο Μάγο μὲ τὸ
λευκὸ κορμὶ καὶ τὸ μαῦρο κε-
φάλι.

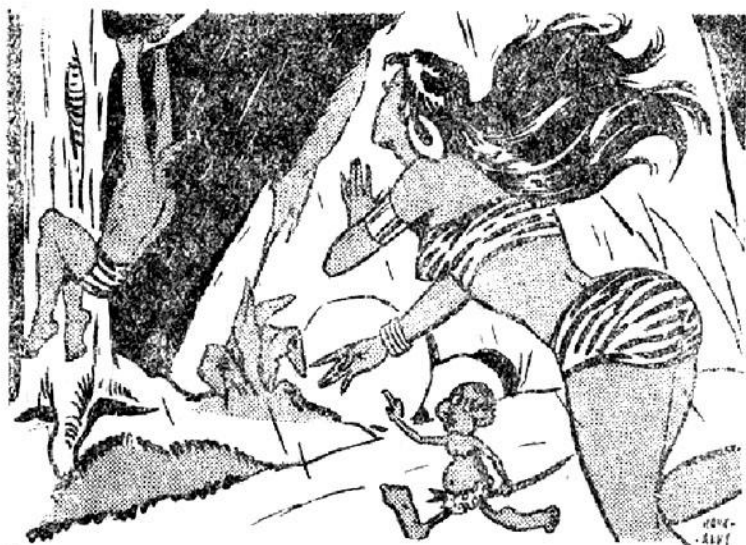
— Σκύλε! οὐρλιάζει ἔτοι-
μος νὰ χυθῇ καὶ νὰ τὸν κα-
τασπαράξῃ. Πέσ’ μου; Ποῦ
θρίσκεται ὁ Ταρζάν; Ποῦ ἔ-
χεις κρύψει τὸν «ἀδελφὸ»
μου;

Ὁ Χουράμπα μένει ἀτάρα-
χος στὴ θέσι του. Καμμιὰ κί-
νησι δὲν κάνει. Καμμιὰ προ-
σπάθεια ν’ ἀντιμετωπίσῃ τὴ φο-
βερὴ ἐπίθεσι τοῦ μελαψοῦ πα-
λικαριοῦ.

Ὁ Γκαούρ τὸν ἀρπάζει τώ-
ρα ἀπ’ τὸ μπράτσο. Οὐρλιά-
ζει ἀκόμα πιὸ δυνατά:

— Μίλησε λοιπόν! Εἶναι ἀ-
λήθεια πὼς κρατᾷς σκλάβο
σου τὸν Ταρζάν;

Ὁ τερατόμορφος Μάγος
μὲ τὰ κέρατα, χαμογελάει

Ἡ Ταταμπού καὶ ὁ Ποκοπίκο κυνηγᾶνε τὸν τρελλὸ Γκαοῦρ μέσα στὴ μπόρα καὶ στὸ χαλασμό τῆς τραγικῆς νύχτας!

παράξενα :

— Ναί!... Ὁ Ταρζάν εἶναι σκλάβος μου. Ἐσύ τί ζητᾶς τώρα;

— Νὰ τὸν ἀφήσης ἀμέσως λεύτερο!

Ὁ Χουράμπα ἀγριεύει :

— Χάσου, τιποτένιε, ἀπὸ μπροστά μου! Διαταγές, οὔτε πῆρα, οὔτε θὰ πάρω ποτὲ ἀπὸ κανέναν! Γκρεμοτσάκισου, λοιπόν, νὰ μὴν πεθάνης κι' ἐσύ!...

Μὰ ὁ Γκαοῦρ εἶναι Ἕλληνας. Οὔτε τρομάζει, οὔτε φοβᾶται ποτέ!...

Καὶ νά: Μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα σηκώνει τὸ τεράστιο

βαρὺ ρόπαλό του. Τὸ κατεβά-
ζει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ καὶ
δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ Μά-
γου!

Ἀπίστευτο ὅμως: Τὸ μαύ-
ρο κεφάλι τοῦ Χουράμπα δὲν
παθαίνει τίποτα! Μόνο πού τὸ
τρομερὸ ρόπαλο τοῦ Ἕλληνα
γίγαντα σπάζει. Γίνεται χίλια
κομμάτια!... Λές καὶ κτύπη-
σε πάνω στὴν πιὸ σκληρὴ πέ-
τρα!

Ὁ Γκαοῦρ ἔχει ἀπομείνει
μ' ἓνα μικρὸ κομματάκι ξύ-
λο στὸ χέρι. Καὶ κυττάζει
τὸν Μάγο χαμένα.

Ἐκεῖνος καυχᾶται:

— Χό, χό, χό!... Τί λές λοι-

τὸν τώρα, παλικάρά μου ;
Περνάει ἡ δύναμί σου σὲ μέ-
να ;

Ὁ μελαφὸς γίγαντας πε-
τάει τὸ μικρὸ κομματάκι τοῦ
τοῦχει ἀπομείνει ἀπ' τὸ ρόπα-
λο. Καὶ κυττάζει μὲ περι-
φρόνησι τὸν ἀπαίσιο κι' ἀδά-
μαστο Χουράμπα :

— Εἶς ἓνας ἄνθρωπος ! τοῦ
λέει. Ἐχεις κάνει φίλους καὶ
προστάτες σου ὄλους τοὺς
σατανάδες τοῦ Κόσμου ! Ἔ-
τσι, μονάχος μου ἐγώ, δὲν
μπορῶ νὰ σὲ πολεμήσω.

Καὶ προσθέτει, σχεδὸν ἀ-
μέσως, χαμηλώνοντας τὴ φω-
νὴ του :

— Γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ :
Λευτέρωσε τὸν Ταρζάν. Ἦ
πᾶρε κι' ἐμένα σκλάβο σου.
Σκότωσέ μας καὶ τοὺς δυό !

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΛΑΣΜΑ

Ὁ τερατόμορφος ἀδελφὸς
τοῦ μονόφθαλμου Νάχρα -
Ντού, τὸν κυττάζει μὲ συμπό-
νια. Καὶ χαμηλώνοντας κι'
αὐτὸς τὴ φωνή, τὸν ρωτᾷ :

— Θά μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια
σ' ὅ,τι σὲ ρωτήσω, παιδί μου ;

— Naί... Μονάχα τὴν ἀλή-
θειαν ξέρω νὰ λέω !

— Ποιὸς σοῦ εἶπε λοιπόν,
πὼς κρατᾷ ἐγὼ σκλάβο μου
τὸν Ταρζάν ;

Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει πα-
ραξενεμένος :

— Ἐσύ μοῦ τὸ εἶπες. Ἐσύ,
ὁ ἴδιος, πρὶν λίγο.

Ὁ Χουράμπα χαμογελάει :

— Naί... Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ
μένα ποιὸς ἄλλος σοῦ τὸ εἶ-

πε ; Ποιὸς σ' ἔκανε νᾶρθης ἔ-
δω νὰ τὸν ἀναζητήσης ;

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλλη-
νας θυμᾶται :

— Ἐνας ἀράπη !... Μοῦ εἶ-
πε πὼς τὸν εἶχε στείλει ὁ
Γιαχάμπα νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ...
Αὐτὸς μοῦ εἶπε πὼς ὁ Ἄρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας κινδυ-
νεύει στὰ χέρια σου ! Ὑστερα
μοῦ τὸ εἶπες κι' ἐσύ !...

Ὁ τερατόμορφος καὶ παν-
τοδύναμος Μάγος κουνᾷ τὸ
κεφάλι του :

— Ὅχι, παιδί μου !... Ἐχω
πολλὰ χρόνια ν' ἀντικρύσω
τὸν Ταρζάν !... Κι' αὐτὸ, για-
τί ἀποφεύγω νὰ περνᾷ ἀπ'
τὴν περιοχὴ σας. Δὲν θέλω νὰ
συναντηθῶ μὲ τὸν ἀπαίσιο ἀ-
δελφὸ μου, τὸ Νάχρα Ντού...

— Τότε ; ρωτᾷ χαμένα ὁ
Γκαούρ. Γιατί ὁ Γιαχάμπα ἔ-
στειλε...

Ὁ Χουράμπα τὸν διακό-
πτει :

— Γιατί ἤθελε νὰ σοῦ στή-
σῃ παγίδα. Σ' ἔστειλε τάχα
νὰ σώσης τὸν Ταρζάν. Ἐνῶ
πραγματικὸς σκοπὸς του ἦ-
ταν νὰ σὲ ρίξῃ στὰ χέρια μου.
Νόμιζε πὼς θά σοῦ κανα κα-
κό. Πὼς θά σοῦ χάριζα τὸ
θάνατο !...

Ὁ μάγος, μὲ τὸ λευκὸ κορ-
μί καὶ τὸ μαῦρο κεφάλι, στα-
ματᾷ γιὰ λίγες στιγμές. Καὶ
κυττάζοντας μὲ συμπάθεια τὸν
ρα τὸν μελαψὸ γίγαντα, μουρ-
μουρίζει :

— Ἐχω ἀκούσει πολλὰ γιὰ
σένα, Γκαούρ ! Ξέρω πὼς εἶ-
σαι ἓνα γενναῖο κι' ἀτρόμητο
παλικάρι... Γι' αὐτὸ δὲν θά
σὲ πειράξω... Πήγαινε, λοι-

πόν, στο καλό...

Ο ύπεροχος Έλληνας τὸν κυττάζει θαρρετὰ στὰ μάτια:

— Λὲς ἀλήθεια, Μπαρούχ; Δὲν κρατᾷς ἐδῶ σκλάβο σου τὸν Ταρζάν; Τὸν «ἀδελφό» μου!

Ο Χουράμπα μὲ τὰ φοβερά κέρατα στὸ κεφάλι, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ὁχι, Γκαούρ!...

Ο μελαψὸς γίγαντας γυρίζει τώρα. Προχωρεῖ νὰ φύγῃ.

Ὅμως ἀλλοίμον!... Δὲν ἔχει προφθάσει νὰ κἀνῃ λίγα θήματα, ὅταν ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ καὶ βρωμερὴ σπηλιά τοῦ Μάγου, βγαίνει ἕνα τρομακτικὸ γυναικεῖο πλάσμα!...

Η ΤΡΩΜΕΡΗ ΜΟΥΡΟΥΓΚΑ!

Εἶναι μιὰ σκελετωμένη νέα μελαψὴ κοπέλλα. Φρικτὰ ἀσχημὴ, καμπούρα καὶ μὲ στραβὲς κοκκαλιάρικες γάμπες...

Τὸ κεφάλι της εἶναι δυσανάλογα μεγάλο, μὲ τεράστια αὐτιά καὶ μάτια γουρλωμένα κι' ἄγρια!

Τὸ στόμα της ἀπέραντο! Τὰ πάνω δόντια της μακρουλά. Ἐξέχουν πρὸς τὰ κάτω...

Εἶναι δλόγυμη. Μονάχα ἕνα βρωμερὸ τομάρι λύκου σκεπάζει τὴ μέση της!...

Πιὰ τερατόμορφο κι' ἀποκρουστικὸ πλάσμα δὲν θάχῃ γεννηθῇ στὸν κόσμον ἀπ' αὐτὴν!

Καὶ νά: Μὲ τὴν πρώτη ματιά ποὺ ρίχνει, ἀντικρύζει τὸν Γκαούρ.

Τὸ φρικτὸ πρόσωπό της φωτίζεται ἀμέσως ἀπὸ χαρὰ. Καὶ φωνάζει στὸ Μάγο. Ἡ φωνὴ της εἶναι βραχνή κι' ἀπαίσια. Λὲς καὶ βγαίνει ἀπὸ στόμα κολασμένου στοιχειοῦ:

— Πατέρα!

Ο Χουράμπα τὴν κυττάζει μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη καὶ θαυμασμό.

— Τί θέλεις πανώρια Μουρούγκα; ρωτᾷ.

Ἐκείνη τοῦ δείχνει τὸν Γκαούρ ποὺ ἔχει στὰ θη καὶ τὴν κυττάζει μὲ φρίκη:

— Νά, πατέρα!... Ἐνα τέτοιο ὁμορφο παλικάρι θέλω γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς μου! Μ' αὐτὸν θέλω νὰ μὲ παντρεύω, πατέρα!...

Ο μελαψὸς γίγαντας νοιώθει τὸ αἷμα νὰ παγῶνῃ στὶς φλέβες του. Καὶ γυρίζοντας, κάνει πάλι νὰ ξεκινήσῃ. Μ' ἀπομακρυνθῇ ὅσο μπορεῖ πρὸ γρήγορα...

Ὅμως ἡ ἄγρια φωνὴ τοῦ Μάγου τὸν καθλῶνει στὴ θέσι του:

— Γκαούρ, στάσου! Ἡ κόρη μου, ἡ πανέμορφη Μουρούγκα, σοὺ κάνει τὴν τιμὴ νὰ σὲ διαλέξῃ γι' ἄντρα της. Γονάτισε, λοιπόν, φίλησέ της τὰ πόδια, καὶ ζήτησέ της νὰ σὲ παντρευθῇ!...

Ο μελαψὸς γίγαντας οὔτε ἀποκρίνεται, οὔτε γυρίζει καν νὰ κυττάξῃ πίσω του. Μόνο ξεκινᾷ πάλι. Προχωρεῖ νὰ φύγῃ...

Ο Χουράμπα γνέφει ἀμέσως στοὺς μαύρους καννιθαλοὺς ποὺ τὸν τριγυρίζουν:

— Πιάστε τον!... Φέρτε τον

μπροστά μου ζωντανό!

Εκείνοι χύνονται μανιασμένοι πίσω του. Κάνουν νά τον άρπάξουν...

Ο Γκαούρ σταματάει τώρα. Και χωρίς νά κρατάη ρόπαλο στα χέρια του, αντιμετώπιζει άοπλος τούς μαύρους έπιδρομείς.

Κάθε τρομακτική γροθιά του σωριάζει κι' έναν άπ' αútους άναίσθητον κάτω!...

Όμως σί καννίβαλοι είναι πολλοί κι' αútος ένας μονάχα!...

Έτσι, γρήγορα εκείνοι καταφέρνουν νά τον δαμάσουν: "Άλλοι τόν άρπάζουν άπό τά χέρια κι' άλλοι άπό τά πόδια. Τόν σέρνουν μπροστά στον τερατόμορφο κι' έξαγριωμένο άρχηγό τους.

Ο μελαψός γίγαντας πετιέται άμέσως όρθός. Κι' ένώ τά μεγάλα μαύρα μάτια του άστράφτουν άπό όργή κι' άγανάκτησι, μουγγρίζει:

— Σκύλε Χουράμπα!... Τι ζητᾶς λοιπόν άπό μένα;

Στό μεταξύ, έχει φθάσει κοντά τους και ή τερατόμορφη κοπέλλα.

Ο Μάγος τού άποκρίνεται:

— Θέλεις δέν θέλεις θά παντρευτῆς τῇ Μουρούγκα! Είναι ή μονάκριθη και πανώρια Κόρη μου! Έχω άμέτρητους θησαυρούς γιά προίκα της. Μὲ τῇ βοήθειά μου θά γίνης άκόμα και "Άρχοντας τῆς Ζούγκλας!

«— ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΜΕ
ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ!»

Ο Γκαούρ όμως έχει μεγάλη καρδιά και περήφανη ψυχή. Δέν θέλει, με τήν άρνησί του, νά ποτίση φαρμάκι τῇ δυστυχισμένη κοπέλλα. Και μουρμουρίζει με χαμηλωμένα μάτια:

— Καλή κι' όμορφη είναι ή κόρη σου, Μάγε Χουράμπα. Θά ήταν μεγάλη τιμή κι' ευτυχία νά μπορούσα νά τήν παντρευτώ. Νά τήν κάνω παντοτεινή συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου!...

— Τότε, παντρέψου τη! τού φωνάζει δυνατά ό Μάγος, σά νά τόν διατάζει.

Ο μελαψός γίγαντας γυρίζει τώρα Μουρούγκα. Και ουνεχίζει:

— Όμως δέν έχω δικαίωμα νά σέ παντρευτώ, Κοπέλλα μου! Άγαπᾶ μιᾶ άλλη γυναίκα... Ζοῦμε άπό χρόνια μαζί. Είναι σχεδόν, συντρόφισσά μου! Κατάλαβες;

Η τερατόμορφη Κόρη τού Μάγου, πού άκούει τά λόγια του, γίνεται θεριό άνήμερο. Τόν κυττάζει λες κ' είν' έτοιμη νά χυθῇ πάνω του. Νά τού θγάλη τά μάτια με τά σουθλερά θρώμικα νύχια της. Ταυτόχρονα ούρλιάζει σάν πει νασμένη τίγρι:

— Όχι! Θά παντρευτῆς έμένα! Αútῃν θά τήν πνίξω με τά χέρια μου!

Ο Γκαούρ νοιώθει ξανά τó κρύο ρίγος στό κορμί του. Όμως τῆς άποκρνεται θαρρετά:

— Όχι! Αútό δέν θά γίνῃ

ποτέ! Σκοτώστε με λοιπόν,
νὰ τελειώνουμε!

Τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τοῦ
Χουράμπα ἔχει γίνει τώρα ἀ-
φάνταστ' ἄγριο ἀπὸ θυμὸ καὶ
μῖσις. Τὸν ρωτᾷ γιὰ τελευ-
ταία φορά:

— Λέγε Γκαούρ: Θὰ παν-
τρευτῆς τὴν Κόρη μου;

Καὶ προσθέτει:

— "Ἄν πῆς «ναί», θὰ ζήσης!

"Ἄν πῆς «ὄχι» θὰ πεθάνης!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας τοῦ
ἀποκρίνεται θαρρετά:

— Ὁχι!

Ὁ Μάγος μένει γιὰ λίγες
στιγμὲς ἀκίνητος. Σὰ νὰ τὸν
κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι.

Τέλος σουφρώνει τὰ χοντρά
κόκκινα χεῖλιά του. Καὶ σφυ-
ρίζει παράξενα σατανικά:

— Φασσ! Φφο... φασσασσ
... φασσασσασσ...

Καὶ νά:

Πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ση-
μεῖο πού στέκει ὁ Γκαούρ,
θρίσκει' ἓνα γιγάντιο δέντρο.
Στὸν κορμὸ του ἔχει κουλου-
ριαστῇ ἓνα τεράστιο πράσινο
φίδι...

Μὲ τὸ σφύριγμα πού ἀκούει
ἀπ' τὰ χεῖλιά τοῦ Χουράμπα,
ξεκουλουριάζει τὸ κρῦο κορμί
του ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω...

Σχεδὸν ἀμέσως ἀπλώνει τὸ
κεφάλι. Καὶ καρφώνει τὸ φαρ

Ὁ τρελλὸς Ἕλληνας γίγαντας γκρεμίζει τὴν πανώρια συντρό-
φισσά του ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

μακερό του δόντι στη ράχι του
αμμοιού παλικάριου!

Ο Γκαούρ ξαφνιάζεται.
Και μανιασμένος καθώς είναι,
άρπάζει το τεράστιο φίδι από
το χοντρό λαιμό του. Τό σφίγ-
γει με αφάνταστη δύναμη και
λύσσα. Πασχίζει άπεγνωσμέ-
να να τὸ πνίξη!

Όμως παρά τις υπεράνθρω-
πες προσπάθειές του, τίποτα
δὲν καταφέρνει.

Τό τρομερό έρπετό κουλου-
ριάζεται γρήγορα στο κορμί
του. Τὸν ρίχνει κάτω. Άρχί-
ζει να τὸν σφίγγει. Τὰ κόκκα-
λα τοῦ Γκαούρ τρίζουν άπαί-
σια!

Ο Χουράμπα σουφρώνει πά-
λι τὰ παχειά κόκκινα χείλια
του. Και σφυρίζει για δεύτερη
φορά.

Τό πράσινο φίδι ξανακούει
τὸ σφύριμά του. Καταλα-
βαίνει τί τὸ διατάζει. Και ξε-
κουλουριάζεται άμέσως από
τὸ κορμί τοῦ μελαψοῦ παλικά-
ριου. Σέρνεται πάλι πρὸς τὸ
γιγάντιο δέντρο. Ξανατυλήγε-
ται σὸν κορμό του...

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΑΛΩΣΥΝΗ

Ο Γκαούρ σηκώνεται άργά
και με δυσκολία. Όλόκληρο
τὸ σῶμα του πονάει άφάντα-
στα.

Ο άπαίσιος Μάγος, με τὰ
κέρατα στο κεφάλι τὸν διώ-
χνει τώρα:

— "Αειντε, παιδί μου! Φύ-
γε πιά... Δὲν θέλω να σε
θιάσω να παντρευτῆς τὴν Κό-
ρη μου! Πήγαινε στο καλό!

Ταυτόχρονα ἡ τερατόμορφη
Μουρούγκα ξεσπάει σ' ἓνα πα-
νηγυρικό γέλιο. Όμως γεμά-

το κακία και μῖσις:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!
Ο μελαψός Έλληνας κυτ-
τάζει γύρω του χαμένα. Και
ξεκινάει άργά. Παίρνει κατεύ-
θυνσι πρὸς τὴν άνατολή...

Καθώς προχωρεῖ ψιθυρίζει
παραξενεμένος:

— Περίεργο! Ποτέ δὲν πε-
ρίμενα πὼς ὁ Μάγος κ' ἡ
Κόρη του θά μ' άφηναν να
φύγω ζωντανός από κοντά
τους!

"Ετσι, σὲ λίγο, χάνεται πί-
σω από τὴν πυκνή κι άγρια
θλάσθησι τῆς περιοχῆς.

Ο λευκός Χουράμπα γυρί-
ζει τώρα τὸ μαῦρο κεφάλι του
πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού εἶχε
πάρει ὁ Γκαούρ. Μουγγρίζει
άγρια κ' ἐκδικητικά:

— Σκόλε! Περιφρόνησες
τὴν Κόρη μου! Θά τὸ πληρώ-
σης άκριβά αυτό! Άπόψε τὰ
μεσάνυχτα τὸ μυαλό σου θά
σαλέψη! Θά τρελλαθῆς! Κι
άπ' τὴν αὐγή κ' ύστερα θά-
χης ξεχάσει τὰ πάντα. Δὲν θά
θυμάσαι οὐτ' αυτό τ' ὄνομά
σου άκόμα!

Και προσθέτει με κακία:
— Θά γυρίσης στη Ζούγκλα
οάν ζωντανό πῶμα! Σάν
θρυκόλακας! Άπ' τὸ δάγκω-
μα τοῦ ἱεροῦ φιδιοῦ μου κανέ-
νας δὲν γλυτώνει!

Ἡ τερατόμορφη Μουρού-
γκα πού τὸν άκούει άναστενά-
ζει:

— Κρίμα, Πατέρα! Πολύ
μοῦ άρεσε αυτό τὸ καλικάρι!
Λυπάμαι πού τόχασα!

Ο Μάγος με τὰ μεγάλα
κέρατα τὴν παρηγορεῖ:

— Μη στεναχωριέσαι πανώ-

ρια μου Κόρη! Γρήγορα αὐ-
τὴς ὁ ἀνότητος θὰ ξαναπεράσῃ
ἀπ' ἐδῶ. Καὶ τότε δὲν θὰ θυ-
μᾶται τίποτα. Οὐτὴ τὴν ἀγα-
πημένη συντρόφισσά του...
"Ἔτσι θὰ εἶναι πρόθυμος πιά
νὰ σὲ παντρευτῇ..."

Ἡ Μουρούγκα στραβομου-
τσουιάζει:

— Μὰ θὰ εἶναι τρελλός, πα-
τέρα!

Ὁ Χουράμπα χαμογελάει
αἰνιγματικά:

— Ναι: Τρελλός ἀπὸ... ἀ-
γάπη γιὰ σένα, ὁμορφούλα
μου!

... ..
Ὁ Γκαούρ — πού τὸν εἶδα-
με νὰ φεύγῃ καὶ νὰ χάνεται
πίσω ἀπὸ τὴν ἄγρια θάλασση —
προχωρεῖ γιὰ λίγο ἀργά.
Μὰ σὰν ξεμακραίνει κάμποσο,
ἀρχίζει νὰ τρέχῃ...

Ὅμως σιγά - σιγά, ἀρχίζει
νὰ νοιώθῃ πὼς μιὰ παράξενη
ἀλλαγὴ γίνεται μέσα του. Τὸ
μουαλό του θολώνει... Δὲν
καταλαβαίνει πού θρίσκεται.
Δὲν ξέρεי πού πηγαίνει...

"Ἔτσι παραπλανιέται στ' ἀ-
τέλειωτα καὶ μπερδεμένα μο-
νοπάτια τῆς Ζούγκλας. Χάνει
πιὰ κάθε προσανατολισμό.

Ὁλόκληρὴ ἡ ἡμέρα αὐτὴ,
περνάει. Νυκτώνει. Καὶ ξε-
σπάει ἡ φοβερὴ τροπικὴ μπό-
ρα!

Καὶ τ' ἄμοιρο παλικάρι συ-
νεχίζει νὰ τρέχῃ, νὰ τρέχῃ,
νὰ τρέχῃ!

Ὡσπου, ἐντελῶς τυχαία,
κατὰ τὰ μεσάνυχτα, φθάνει
ἀλλαφιασμένος στοὺς πρόπο-
δες τοῦ περήφανου πέτρινου
βουνοῦ του...

Τὸ ἀνεγνωρίζει θαμπά. Καὶ
σκαρφαλώνοντας στὰ θρεμι-
μένα γλυστερά του θράχια,
φθάνει στὴν κορφὴ. Προχωρεῖ
καὶ στέκει σὰν φάντασμα στὸ
ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς του...

Ἀλλὰ τὰ παρακάτω τὰ εἶ-
δαμε. Τὰ ξέρουμε...
ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ.

"Ἔτσι, ξαναφθάσαμε χρονι-
κὰ στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ξεκι-
νήσαμε:

Ἡ φοβερὴ μπόρα, οἱ ἀστρα-
πὲς καὶ οἱ κεραυνοὶ συνεχί-
ζονται...

Ξαναθρискόμαστε στὰ ψηλὰ
κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέν-
τρου. Ἐκεῖ πού εἶδαμε τὸν
Γκαούρ νὰ σπρώχνῃ θάνασσα
τὴν πανώρια συντρόφισσά
του...

Ἀκούσαμε τὴν Ταταμποῦ
νὰ θγάζῃ τρομαγμένο ξεφω-
νητό. Καὶ νὰ ὑκρεμίζεται κά-
τω.

Ὁ τρελλὸς γίγαντας συνε-
χίζει τὸ μανιασμένο φευγιό
του. Οἱ τρομακτικὲς κραυγὲς
πού θγαίνουν ἀπ' τὰ φουσκω-
μένα του στήθια, μπερδεύον-
ται μὲ τὶς θροντὲς καὶ τοὺς κε-
ρανοῦς!

... ..
Εὐτυχῶς. Κάτω ἀπὸ τὸ δέν-
τρο ἡ τροπικὴ νεροποντὴ ἔχει
σχηματίσῃ σώστῃ λίμνη. Καὶ
ἡ ἄμοιρη Ἑλληνίδα πέφτει μέ-
σα στὰ νερά. Κτυπάει ἀνάλα-
φρα. Δὲν σκοτώνεται!

Ὁ φοβερὸς καὶ τρομερὸς
Ποκοπικό θρискόταν κρυμμέ-
νος στὰ κλαδιὰ κάποιου πλαϊ-
νοῦ δέντρου. Κι' ἀπ' ἐκεῖ, πα-
ρακολουθώντας τὴν τραγικὴ
πῶσι τῆς πανώριας Κόρης,

της φωνάζει από ψηλά:

— Μὲ τίς ὑγείες σου τό... μπάνιο κυρὰ Λουκούμω μου! Τὸ ὁποῖον, ὁ Γκαουράκος σ' ἔκανε πέρα, ἀδερφοῦλα μου! Καλὰ πὺ ὑπάρχω τοῦ λόγου μου. Ἀλλοιῶς στὸ ραφάκι θάμενες, φουκαριάρα! Ἀμέε;! Ἡ Ταταμποῦ γεμίζει ἀπὸ χαρὰ κ' αἰσιοδοξία ἀκούγοντας τὴ φωνή του:

— Ποῦ εἶσαι, Ποκοπίκο μου; Ἔλα λοιπὸν νὰ ψάξουμε μαζί. Πρέπει νὰ θροῦμε τὸν Γκαούρ. Κάτι τρομερὸ τοῦ συμβαίνει. Φοβᾶμαι πὼς σάλεψε τὸ λογικὸ του!

Ὁ νᾶνος κατεβαίνει, σβόλτος σὰν πύθνηκα, ἀπ' τὸ δέντρο πὺ θρίσκειται. Καὶ φθάνει κοντὰ τους:

— Τί «σάλεψε» μωρέ! τῆς ἀποκρίνεται. Αὐτὸς εἶναι γιὰ τὰ σίδερα! Ψῶνισε τρελλὰρα ἀεροδυναμική!

Ἡ πανώρια Κόρη θγαίνει τώρα ἀπὸ τὰ νερά. Προχωροῦν καὶ ψάχνουν μαζί.

Ὁ Ποκοπίκο τὴ ρωτᾷ:

— Εἶδες καλὰ; Κατὰ ὄω πὺ πᾶμε τράβηξε ὁ... τρελλάκιας;

Ἡ μπόρα, στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νὰ κοπάζη. Ὡσπου σὲ λίγο σταματᾷ πιά.

Ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ νᾶνος ψάχνουν ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Μέχρι πὺ διημερώνει...

Ὡμως ὁ Γκαούρ δὲν θρίσκειται πουμενά.

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει πέννιμα:

— Τὸ φουκαρά! Ὁ θεὸς ν' ἀναπάψη τὴν ψυχούλα του!

Καὶ προσθέτει συμβουλευτικὰ:

— Τώρα τοῦ λόγου σοι, κυρὰ Λεγάμενη, πρέπει νὰ σκεφτῆς λογικά. Νὰ τηράξης τὸ μέλλον σου! Νέα κοπέλλα τυγχάνεις! Γιατίς νὰ γεροντοκοριάσης; Μπὰς καὶ χάθηκαν οἱ γαμπροί, μὲ τὸ συμπάθειο; Γιὰ τήραμε ἀνφὰς κι... ἀνδεφᾶς; Μπουκιά καὶ συχώριο δὲν εἶμαι;

Ἡ Ταταμποῦ οὔτε τὸν προσέχει, οὔτε τὸν ἀκούει κἂν. Βυθισμένη στὶς θλιβερὲς σκέψεις τῆς, προχωρεῖ κατὰ τὴ δύσι. Βιάζεται νὰ φθάσῃ στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ὡμως, ὁ διαβολεμένος νᾶνος δὲν ἀπογοητεύεται. Τὴν ἀκολουθεῖ συνεχίζοντας τὸ «τροπάριό» του:

— Κουράγιο, Ταταμπούκα μου! Γονάτισον ἔμπροσθέν μου γιὰ νὰ μοῦ ἐκφράξης τὸν ἔρωτά σου! Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νά... δεχτῶ!

Καὶ προσθέτει μὲ συγκατάβασι:

— Ἀσιντε, τὸ λοιπὸν, κυρὰ Λουκούμω; Ζήτηξέ μου τὴ χεῖρ!... Ἐγὼ γιὰ τὸ χατήρι σου θυσιάζομαι. Ἀπαρνιέμαι καὶ τή... Χουχού ἀκόμα!

Ἔτσι, καὶ μὲ τίς ἀτέλειωτες ἀνοησίες τοῦ Ποκοπίκο, ἡ ὥρα περνάει. Ὡσπου φθάνουν κάποτε στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας...

ΣΤΟ ΦΟΒΕΡΟ ΥΠΟΓΕΙΟ ΑΝΤΡΟ!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κρα-

γιαμπού (*) και ή Χουχού
έχουν ξυπνήσει.

Η κοντόχοντρη μαύρη πυ-
γμυσία άγκαλιάζει χαρούμενη
τόν άγαπημένο της νάνο. Τόν
φιλά με λαχτάρα:

— Μάτε-μούτε, χρυσό μου !
Μέ συγχωρείτε κιόλας !

Ο Ποκοπίκο τή σπρώχνει έ-
νοχλημένος :

— Νά λείπουν οί βεντούζαι !
Ούτε είμαι σαλιγκάρι για νά
μέ ρουφήξει !...

Η πανώρια Ταταμπού είναι
άφάνταστα ταραγμένη. Τά
χείλια της τρέμουν καθώς
προσπαθεί νά έξηγήση στόν
Ταρζάν και στή Τζέιν αυτά
πού είχαν συμβή :

— Ο Γκαούρ, άλλοίμονο !...

— Τί ;

— Έπαθε μεγάλο κακό !...
Φοβερή συμφορά !...

— Τόν χτύπησε κανείς ; ρω-
τάει άνήσυχος ό "Αρχοντας
της Ζούγκλας.

— Όχι !... Τό λογικό σου
σάλεψε ! Μέ γκρέμισε άπ' τά
ψηλά κλαδιά κάποιου δέν-
τρου ! "Υστερα χάθηκε, ούρ-
λιάζοντας, σάν θρυκόλακας,
μέσα στή μπόρα και στό χα-
λασμό της φοβερης νύχτας !...

Η πανώρια μελαψή Κόρη,
τούς μιλάει άκόμα και για τό
παραμιλητό του.

— Δηλαδή, τί έλεγε ; ρωτάει
περίεργη ή Τζέιν.

— Μιλούσε για μάγους, για
φίδια, για τό Γιαχάμπα και

(*) Αυτό τό όνομα έχει πά-
ρει πιά ό Μπέιμπι, ό μο-
νάκριθος γιός του "Αρ-
χοντα της Ζούγκλας.

για παγίδες...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας
κι' ή συντρόφισσά του, νοιώ-
θουν άφάνταστη θλίψη άκού-
γοντας τά μαύρα αυτά μαντά-
τα. Κανένας τους όμως δέν
μπορεί νά έξηγήση τό παράξε-
νο τούτο μυστήριο :

— Μά πώς ! άναρωτιώνται
συλλογισμένοι. Πώς είναι δυ-
νατόν νά τρελλάθηκε στά κα-
λά καθούμενα !...

Έτσι άποφασίζουν νά ξεκι-
νήσουν όλοι μαζί. Νά ψάξουν
πάντοϋ. Νά μη ξαναγυρίσουν
άν δέν τόν θρούνε.

Ο Ποκοπίκο τούς συμβου-
λεύει :

— Τό καλό πού σ'ας θέλω,
άδερφέ μου: Έπειδής μπορεί
νά τόν θρήτε, πάρτε μαζί σας
και τό «τρελλοπαλτό» πού λέ-
νε.

— Τί ;

— Κανένα «ζουρλομανδύα»,
δηλαδή !

Ο Κραγιαμπού, σ' όλο αυ-
τό τό διάστημα, άκουγε άμί-
λητος και θαθεία συλλογισμέ-
νος. Τώρα γυρίζει στόν Ταρ-
ζάν :

— Άκουσέ με, πατέρα: Ο
Γκαούρ παραμιλούσε για μά-
γους και φίδια. Για Γιαχάμπα
και παγίδες. Έτσι δέν είναι ;

— Ναι, παιδί μου...

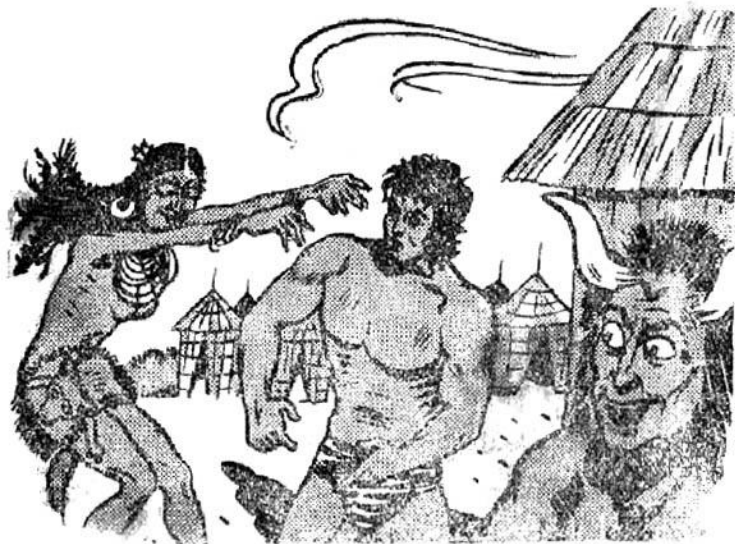
— Λοιπόν, κάτι σκέφτηκα !...

— Τί ;

— Σύ, ό ίδιος μου είχες πη
κάποτε πώς πέρα μακρυά κα-
τά τό βορριά, ζή ή άγρια φυ-
λή των Κούμου Ντάβ...

— Ναι...

— Και πώς άρχηγός τους
είναι ό τερατόμορφος μάγος

—«Νὰ πατέρα!» φωνάζει ἡ Μουρούγκα στὸν Χουράμπα. «Αὐ-
τὸ τὸ παλικάρι θέλω νὰ παντρευτώ!

Χουράμπα...

— Σωστά!...

Ὁ Κραγιαμπού συνεχίζει μ' ἐνδιαφέρον :

— Μοῦ εἶπες ἀκόμα πῶς ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς μάγος ἔχει ἕ-
να μεγάλο πράσινο φίδι! Καὶ
πῶς τὸ δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ
αὐτοῦ, σαλεύει τὰ λογικά τῶν
ἀνθρώπων!...

— Βέβαια, Κραγιαμπού !
Δίκηο ἔχεις...

Ὁ διάδοχος τῆς Ζούγκλας,
παίρνει θαθεῖα ἀναπνοή. Καὶ
συνεχίζει :

— Ἐγώ, λοιπόν, δὲν θρίσκω
κανένα μυστήριο σὴν ὑπόθεσι
αὐτή...

— Δηλαδή; ρωτᾷει τώρα ἡ
Τζέιν.

— Ἀκοῦστε με νὰ σᾶς ἐξη-
γήσω: Φαίνεται πῶς ὁ κακὸς
Γιαχάμπα ἔστησε παγίδα στὸν
Γκαούρ. Καὶ κατάφερε νὰ τὸν
ρίξη στὰ χέρια τοῦ φοβεροῦ
μάγου! Ἐκεῖ ὁ Χουράμπα θὰ
ἔβαλε τὸ μεγάλο πράσινο φί-
δι του νὰ τὸν δαγκώσει. Ἔτσι
ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας γίγαν-
τας θὰ τρελλάθηκε!...

Ὁ Ποκοπίκο πού τὸν ἀ-
κούει, ἐνθουσιάζεται:

— Γειά σου, Ντεντεκτιθάρρα
μου! Γειά σου Τζών Γκρήκο
μου! Ἐσένα θέλουμε! Πολύ
σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Τὰ μάτια τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας φωτίζονται. Κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸ γιό του :

— Μπράβο, παιδί μου! Σωστὲς οἱ σκέψεις σου! Σίγουρα κάτι τέτοιο θὰ συμβαίνει... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ πάω ἀμέσως στὸ Νάχρα Ντού. Εἶναι ἀδελφός κι' ἐχθρὸς τοῦ μάγου Χουράμπα. Ἀπ' αὐτόν θὰ μάθω τί ἔχει γίνει. Αὐτὸς θὰ μὲ συμβουλευῇ τί πρέπει νὰ κάνομε...

Καὶ κάνει νὰ ξεκινήσῃ...

"Ὅμως ὁ Κραγιαμποῦ τὸν συγκρατεῖ ἀπὸ τὸ μπράτσο :

— "Ὁχι, πατέρα!... Γιατί νὰ κουρασθῇς ἐσύ, ἀφοῦ ἔχεις

γιό; Θὰ τρέξω ἐγὼ καὶ θὰ φθάσω, πιὸ γρήγορ' ἀπὸ σένα, στὴν καταπακτὴ τοῦ μονόφθαλμου Μάγου. Θὰ τὸν ρωτήσω ἀπὸ μέρους σου...

Καὶ προσθέτει χαμηλόφωνα, σὰ νὰ ντρέπεται γι' αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ πῇ:

— Ἀγαπῶ πολὺ τὸν Γκαοῦρ, πατέρα! Θέλω κι' ἐγὼ νὰ κάνω κάτι γι' αὐτόν!...

Τέλος, καθὼς ξεκινάει, τοὺς καθησυχάζει :

— Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ μένα! Εἰμαι γιὸς τοῦ Ταρζάν! Περιμένετε με ἐδῶ. Θὰ γυρίσω γρήγορα!...

Κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν ἐλάφι! Σὲ λίγες κιῶλας στί-

Ἡ Χουχού φιλάει μὲ λαχτάρα τὸν Ποκοπίκο:
— «Μάτς - μούτς, χρυσό μου! Μὲ συγχωρεῖτε κιῶλας!

γμές έχει χαθή απ' τὰ μάτια τους...

— Ο Ποκοπίκο γυρίζει συγκινημένος στὸν Ταρζάν :

— Πολὺ τοίφτης ὁ γιόκας σου, κύρ Μεγαλειότατε! Μονάχα ποῦναι λιγάκι... Γκαουρικός!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΜΕ ΤΟΝ «ΤΡΕΛΛΟ»!

Δὲν ἔχουν περάσει λίγα λεπτά καὶ ἀργὸ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη.

— Ὅλοι γυρίζουν περίεργοι κι' ἀνήσυχτοι.

Καὶ νά; Τὰ μάτια τους, σχεδὸν ἀμέσως, ἀνοίγουν διάπλατα. Ἀντικρὺζουν κάτι ἀπίστευτο :

— Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι τὸν Γκαούρ. Τὸν φέρνει πρὸς τὴ σπηλιά...

— Ὁ μελαφὸς γίγαντας μοιάζει σὰν ὑπνωτισμένος. Τὰ μάτια του εἶναι ἀκίνητα, σὰν γυάλινα. Ἀφήνεται, χωρὶς θέληση, στὸ μικρὸ παιδί νὰ τὸν τραβάη. Νὰ τὸν παρασέρνῃ ὅπου θέλει ἐκεῖνο!...

— Ἔτσι, φθάνουν γρήγορα καὶ σταματᾶνε κοντὰ στοὺς ἄλλους...

— Ὁ Γκαούρ κυττάζει χαμένα. Δὲν φαίνεται ν' ἀναγνωρίζῃ κανέναν ἀπ' ὅσους βλέπει γύρω του.

— Ὁ Κραγιαμποῦ κάνει νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ :

— Τὸν ἔρῃκα λίγο πιὸ πέρα...

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Ἡ παύρια Ταταμποῦ ἀγκαλιάζει

μὲ λαχτάρα τὸν ἀγνὸ σύντροφο τῆς ζωῆς της :

— Γκαούρ!... Ἀγαπημένε μου, Γκαούρ! τοῦ λέει. Πέσ' μου τί σοῦ συμβαίνει; Τί κακὸ ἔπαθες;

— Ὁ μελαφὸς γίγαντας τῆς ἀποκρίνεται μουγγρίζοντας ἄγρια :

— Εἶσαι τὸ πράσινο φίδι! Θέλεις νὰ με δαγκώσῃς!...

Καὶ γιὰ νὰ προφυλαχτῇ ἀπ' αὐτήν, τῆς δίνει μία δυνατὴ θάναση σπρωξιά!...

— Ἡ ἄμοιρη Κόρη σωριάζεται κάτω! Κι' ἐνῶ ἡ Τζέιν τὴ βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ, τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας θορυκῶνουν. Πασχίζει νὰ συγκρατήσῃ καὶ νὰ συνεφέρῃ τὸ ἄμοιρο παλικάρι :

— Δὲν με θυμᾶσαι, Γκαούρ; Ἐγὼ εἰμαι, ὁ Ταρζάν, ὁ ἀδελφός σου!... Πέσ' μου τί ἔχεις; Τί ἔπαθες;

— Ὁ Γκαούρ τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία. Σὰ νὰ τὸν βλέπῃ γιὰ πρώτην φορά. Καὶ ψιθυρίζει χαμένα :

— Βιάζομαι!... Μὲ περιμένει ἡ πεντάμορφη Μουρούγκα! Τὴν ἀγαπῶ! Τὴν ἀγαπῶ πολὺ!... Σήμερα θὰ γίνουν οἱ γάμοι μας! Θὰ τὴν κάνω συντρόφισσά μου!...

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, τὸ βάζει στὰ πόδια. Τραβάει τρέχοντας κατὰ τὸ βορριά...

— Ὁ Ταρζάν τρέχει ξωπίσω του. Τὸν κυνηγᾷ.

Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ Ταταμποῦ.

— Ἡ Τζέιν κι' ἡ Χουχοῦ μένουν γιὰ λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιστες. Τέλος ξεκινᾶνε κι'

αυτές. Τρέχουν νά φθάσουν τούς άλλους.

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο μένει τῶρα ἔξω ἀπὸ τῇ σπηλιά. Κι' ἀναρωτιέται συλλογισμένος :

— Νά πάω; Νά μὴν πάω;

Μά γρήγορα παίρνει τὴν ἀπόφασι :

— Δὲν βαρεῖσαι... Καλύτερα νά παγαίνω κι' ἐγώ. Θά σπάσω πλάξι! Πέντε παλαβοὶ θά κυνηγᾶμε ἕναν... τρελλό!

Καὶ παίρνει δρόμο κι' αὐτός, ξεφωνίζοντας στοὺς συντρόφους πού προηγούνται:

... Κουράγιο «κουτοὶ κι' ἀδύνατοι»! Τοῦ λόγου μου θά οἶς προστατέψωωωω!...

ΕΝΑΣ ΦΟΒΕΡΟΣ ΟΡΚΟΣ!

Μέχρι τὰ μισὰ τοῦ δρόμου ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' οἱ ἄλλοι, δὲν χάνουν τὸν Γκαούρ ἀπὸ τὰ μάτια τους. Κι' ὅταν, πολλές φορές, ἡ πυκνὴ ἄγρια θλάσησι τοὺς ἐμποδίζει νά τὸν βλέπουν, ἀκοῦνε ὅμως τὸ θαρὺ καὶ γρήγορο ποδοβολητό του.

Ἔτσι, ἂν καὶ δὲν μποροῦν νά τὸν φθάσουν, καταφέρνουν, τοῦλάχιστον, νά τὸν παρακολουθοῦν. Νά μὴ χάνουν τὰ ἔχνη του!

Μά νά; Ξαφνικά κάτι φοβερό κι' ἀναπάντεχο γίνεται :

Μέσ' ἀπὸ κάποιο μεγάλο πυκνὸ θάμνο, ἕνα μπουλούκι ἀπὸ ἄγριους ἀραπάδες ξεπετάγονται. Μαζί τους εἶναι κι' ὁ τρομερὸς καὶ ὑπουλὸς μαῦρος γίγαντας Γιαχάμπα!

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς φύλαρχος οὐρλιάζει πᾶς λύσσα :

— Σταθῆτε σκυλιά!... Ἦρθε ἡ ὥρα νά πεθάνετε!...

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν σιγμὴ δὲν δειλιάζει. Στέκει σὺν θράχος, μπροστὰ στὸν ἀδιόρθωτο κακούργο. Τὸν ρωτάει περήφανα:

— Γιατί, Γιαχάμπα; Γιατί πρέπει νά πεθάνουμε; Μέχρι προχτές δὲν ἦσουν φίλος καὶ σύμμαχός μας; Τί σ' ἔκανε, τώρα ν' ἀλλάξεις;

Ὁ μαῦρος γίγαντας μουγρίζει :

— Εἶμαι πιὸ νέος καὶ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ σένα, Ταρζάν! Σ' ἐμένα ἀξίζει νά γίνω Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!... Ὁ Γκαούρ εἶναι τρελλὸς πιά. Δὲν μπορεῖ νά μού κἀνὴ κακὸ!...

Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει, θέβαια, τὴν ἀφάνταστα δύσκολη — σχεδὸν τραγική — θέσι πού θρίσκεται. Αὐτὸς εἶναι σχεδὸν μονάχος. Οἱ γυναῖκες πολὺ λίγο θά μπορούσαν νά τὸν βοηθήσουν. Ἐνῶ ὁ Γιαχάμπα ἔχει μαζί του τόσοις καὶ τόσοις ἀραπάδες!

Ἔτσι, καὶ γιὰ νά σωθοῦν, ἕνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει: Νά θάλῃ σ' ἐνέργεια τὴν ἐξυπνάδα του. Καὶ περισσότερο :

τὴν πονηριά του!

Ἀποκρίνεται λοιπὸν στὸν ὑπουλὸ ἐχθρό :

— Δίκηο ἔχεις Γιαχάμπα! Ἐσὺ πρέπει νά γίνῃς ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Μὲ δὴλ μου τὴν καρδιά σου παραχωρῶ τὸ θρόνο μου. Θέλω μονάχα νά ὀρκιστῇς στὸν παντοδύναμο θεὸ Κράουμπα, πῶς δὲν θά πειράξης ποτέ, οὔτ' ἐμένα οὔτε ὅλους αὐτοὺς πού

βρίσκονται τώρα γύρω μου!..

Ο άνόητος μαύρος γίγαντας πέφτει στην παγίδα. Και πιστεύοντας στα λόγια του Ταρζάν, παίρνει βαρύ όρκο :
— "Αν πειράξω ποτέ έσένα, ή κανέναν άπ' όσους βρίσκονται γύρω σου, ό θεός Κράουμπα να ρίξη τη φωτιά τ' ουρανού και να με κάψει!...

Ίκανοποιημένος τώρα, ό "Αρχοντας της Ζούγκλας του σφίγγει τό χέρι:

— Είμαστε σύμφωνοι, Γιαχάμπα! Μπορείς πιά να πās να έγκατασταθής στη σπηλιά μου! Άπ' αὐτή τη στιγμή, έ-σὺ είσαι ό "Αρχοντας της Ζούγκλας! Έγώ, φεύγω πιά για πάντα άπ' έδω!...

Ο Ποκοπίκο μ' πήδημα βρίσκειται μπροστά στο Γιαχάμπα. Τραβάει μεγαλόπρεπα τη θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του. Και όποκλίνεται βαθειά :

— Πολύ σέ γουστάρω, αδερφέ μου φρεσκομεγαλειότατε! Άπό τοῦδε και άφεξης τυγχάνεις Βασιλεύ! Καρπουζοκέφαλος ό Πρώτος!

Κάνει άμέσως δεύτερη όποκλίσι και συνεχίζει:

— Διά ταῦτα, λαμβάνω την τιμήν να σέ άρωτηξω ντεκλαρέ: Μπās και σου χρειάζεται καμμιά... όπασπιστάρια; Πρόκειται περί διά του λόγου μου. Τό όποϊόν κάνω στράκες!

Η Χουχού πού τόν άκούει, ζηλεύει. Πετιέται κι' αὐτή μπροστά στο νεοφώτιστο "Αρχοντα της Ζούγκλας. Τόν ρωτάει μελιστάλακτα :

— Καλέ, μήπως θά σάς

χρειαστή και καμμιά... όπασπιστάρια; Μέ συγχωρείτε κιόλας!

Ο κουτός Γιαχάμπα κορδώνεται. Καμαρώνει!

Ο διαβολεμένος νάνος τόν «δουλεύει».

— Φίνα τη θόλεψες Μπάμπα! Τσίμπησες τό διορισμό σου! Τί ανάγκη έχεις πιά : Μήνας μπαίνει, μήνας θγαίνει, θά πέφτη τό παραδάκιον!

Η «μαύρη Γόησσα» έπεμβαίνει :

— Καλέ, φτύσε τόν άνθρωπο! Θά τόν άματιάξης καλέ! Μπά σέ καλό σου!

Ξαφνικά όμως, τὰ μάτια του Ποκοπίκο φωτίζονται παράξενα. Μιά ιδέα περνάει άπ' τό μυαλό του. Κάνει δυό-τρία θήματα. Φθάνει κοντά στον Ταρζάν. Σκαρφαλώνει στους ώμους του. Κολλάει τὰ χοντρά κόκκινα χείλια του στ' αὐτί του λευκού γίγαντα. Κάτι του ψιθυρίζει.

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας παραξενεύεται πού τόν άκούει. Ψιθυρίζει κι' αὐτός σιγά :

— Δέν μπορεί!... Δέν είναι δυνατόν!...

Ο νάνος έπιμένει:

— "Ετσι είναι, αδερφέ μου! Θά δοκιμάσω άμέσως. Περίμενε και θά δής...

Και πηδώντας άπ' τούς ώμους του Ταρζάν, άρπάζει άπό κάτω μιá πέτρα. Έρχεται μπροστά στον Γιαχάμπα. Τήν πετάει με όρμη στο χοντρό στρογγυλό κεφάλι του:

— Γκάπ!

Ο μαύρος γίγαντας θγά-

Φοβερό καί τρομερό μακελειό γίνεται στά δυό τεράστια κλου-
διά τών πεινασμένων λιονταριών.

ζει ένα πονεμένο μουγγρητό.
Καί χύνεται μανιασμένος ν'
άρπάξει τόν Ποκοπίκο. Νά
τόν σπαράξει.

Ο νάνος μένει ατάραχος
στή θέσι του. Μόνο τοῦ φωνά-
ζει :

— "Αλτ, Καρπουζοκέφαλε!
Μή ξεχνᾷς τόν ὄρκο ποῦκα-
νες! "Αν μέ πειράξης, χάθη-
κες! "Ο Κράουμπα θά σέ κά-
ψῃ μέ τή «Φωτιά τ' Οὐρανοῦ»!
Αντὶλήθεσαι;

Ο Γιαχάμπα μαρμαρώνει
στή θέσι καί στήν ἐπιθετική
στάσι πού θρίσκεται. Ο ὄρ-
κος τοῦ δένει τὰ χέρια!...

"Ετσι, παίρνει τοὺς ἀραπά-

δες του. Κι' ὅλοι μαζί τὸ θά-
ζουν σὰ πόδια. Τρέχουν πρὸς
τὴ δύσι...

ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ «ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ»

Λεύθεροι τώρα οἱ ἡρώες
μας, ξεκινᾶνε ὅλοι μαζί! Συ-
νεχίζουν τὸ δρόμο τους.

Μπροστά προχωροῦν ὁ Ταρ-
ζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κραγιαμπού,
ἡ Ταταμπού κι' ἡ Χουχού.

Τελευταῖος ἀκολουθεῖ ὁ
διαβολεμένος νάνος, μουρμου-
ρίζοντας :

— "Απ' τόν Καρπουζοκέφα-
λο φίνα τὰ ξεμπλέξαμε! Νά

δοῦμε τώρα πῶς θὰ τὴ σκα-
πουλάρουμε κι' ἀπ' τὸν μπάρ-
μπα-Χουράμπα!...

— Ὁμως νά: Καί πάλι τὰ με-
γάλα γουρλωμένα μάτια του
φωτίζονται παράξενα. Μιά
καινούργια ἰδέα περνάει ἀπ'
τὸ σατανικό μυαλό του.

Ἀμέσως, κάνοντας τὸ θή-
μα του πιὸ ἀργό, ξεμένει σι-
γά-σιγά, πίσω ἀπ' τοὺς ἄλ-
λους.

— Ὁ Γκαουράκος, σίγουρα
τώρα, θά'χη φτάσει στὸ χωριὸ
τῶν Κούμου Ντάθ, ξαναμουρ-
μουρίζει.

Καί συνεχίζει τοὺς συλλο-
γισμοὺς του :

— Τὸ ὅποιον ὁ «Μεγαλειό-
τατος» δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κά-
νῃ τίποτις!... Μὲ παλικαριῆς
δουλειὰ δὲν γίνεται. Μὲ τὸν
μάγο Χουράμπα μονάχα. Ἐνας
μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ. Καί σ'
αὐτὸν πρέπει νὰ τρέξω! Ἄ-
μέεεεε;!

Ἔτσι, κρύβεται, μὲ τρόπο,
σ' ἓνα θάμνο. Ἀφήνει τοὺς
συντρόφους του νὰ ξεμακρύ-
νουν... Τέλος τὸ βάζει στὰ πό-
δια. Χάνεται γρήγορα πίσω
ἀπ' τὶς πυκνὲς πράσινες φυλ-
λωσιές...

Οἱ ἄλλοι προχωροῦν ἀνύ-
ποπτοι. Κανένας τοὺς δὲν ἔχει
ἀντιληφθῇ τὴ φυγὴ του.

— Ὡσπου φθάνουν ἔξω ἀπ'
τὸ χωριὸ τοῦ παντοδύναμου
κι' ἀδάμαστου Χουράμπα!...

— Ὁμως τί παράξενο!... Με-
γάλο πανηγύρι καὶ κακὸ γί-
νεται ἐκεῖ. Τὰ τὰμ-τὰμ ἤχοῦν
χαρούμενα. Οἱ ἄγριοι μαῦροι
κανίβαλοι, τῆς φυλῆς τῶν
Κούμου Ντάθ, χορεύουν κι'

ἀλαλάζουν!

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει
σπαρταχικάρδια :

— Ἀαααααα!... Καλὲ γα-
μήλιος γάμος θὰ γίνεταί σί-
γουρα! Καί... στὰ δικά μου!
Μὲ συγχωρεῖτε κιδῶλας!

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κραγιαμπού,
ἡ Ταταμπού, προχωροῦν μὲ
μεγάλες προφυλάξεις. Φθά-
νουν ἀπαρατήρητοι πολὺ κον-
τά. Κρύβονται πίσω ἀπὸ πυ-
κνοὺς θάμνους. Παρακολου-
θοῦν περιέργοι...

Καί νά: Ξαφνικά, τὰ μάτια
τοὺς ἀνσίγουν διάπλατα ἀπ'
τὴν κατὰπληξι. Ἀντικρῶνουν
κάτι φοβερό! Κάτι ἀπίστευ-
το!

Ὁ Γκαούρ, στολισμένος μὲ
φτερά καὶ λουλούδια, σάν
γαμπρός, στέκει πλάϊ σὲ μιὰ
τερατόμορφη νύφη.

Ὁ μάγος Χουράμπα εὐλο-
γáει τοὺς γάμους τοὺς.

Ὁ Ταρζάν ἐξηγεῖ, σιγά-σι-
γά, στὴν πανώρια μελαψή
Ἑλληνίδα :

— Εἶναι ἡ Μουρούγκα! Ἡ
μονάκριθη κόρη τοῦ τρομεροῦ
αὐτοῦ Μάγου!... Φαίνεται πῶς
ὁ Γκαούρ δὲν ἔχει πιά μνήμη
γιὰ νὰ θυμηθῇ τὴν ἀγάπη
σας! Ὅποτε καὶ θέλῃσι γιὰ ν'
ἀρνηθῇ αὐτὸν τὸ φοβερό γά-
μο!... Εἶναι ὁ ἀμοιρὸς ἓνα
ζωντανὸ πτώμα. Ἐνα παιχνι-
δάκι πιά στὰ χέρια τοῦ ἀπαί-
σιου Χουράμπα!...

Ἡ Ταταμπού τάχει χάσει...
Τὸν ρωτᾷ ὅμως ἡ Τζέιν :

— Καί τί θὰ κάνουμε τώρα;

— Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ πε-
ριμένουμε!... Ἴσως, ἅμα νυ-
γτώσῃ, νὰ θροῦμε κάποια εὖ-

καιρία. Ν' ἀρπάξουμε ἀπ' τὰ χέρια τους τὸν Γκαούρ!...

Σὲ λίγο ἡ μελαψή Κόρη συνέρχεται ἀπ' τὴν πρώτη ἐντύπωσι. Καὶ τότε, φλόγες θυμοῦ φωτίζουν τὰ μαυροπράσινα μάτια της. Δὲν μπορεῖ νὰ βλέπῃ τὸν ἀγαπημένο της νὰ παντρεύεται. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῇ!

Ἔτσι, πετάγεται ξαφνικά ἀπ' τὸ θάμνο πού θρίσκειται κρυμμένη. Καὶ σὰν τρελλή χύνεται στὸ πανηγύρι τοῦ γάμου. Φθάνει κοντά. Σπρώχνει θάνασσα καὶ σωριάζει κάτω τὴν τερατόμορφη Νύφη. Ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸν ἀβουλο σύτροφό της. Τὸν τραβάει μὲ δύναμι :

— Πάμε Γκαούρ!... Πάμε νὰ φύγουμε!...

Τὰ τὰμ-τὰμ, ὁ χορὸς κι' οἱ ἀλλογαγμοὶ σταματοῦν ἀπτόμα. Ὁ Μάγος κι' οἱ καννίθαλοι ξαφνιάζονται. Μένουν γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητοι καὶ σαστισμένοι.

Πρῶτῃ συνέρχεται ἡ τρομερὴ Μουρούγκα. Πετιέται ὀρθή. Καὶ σὰν μανιασμένη τίγρι χύνεται πάνω στὴν πανώρια Ταταμπού.

Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὰ πλούσια κατάμαυρα μαλλιά. Μὲ νύχια καὶ δόντια ζητάει νὰ τὴ σπαράξῃ!

Σχεδὸν ταυτόχρονα γνέφει κι' ὁ Χουράμπα στοὺς ἀραπάδες του. Δυὸ-τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἀρπάζουν στ' ἀτσαλένια μπράτσα τους τὴν ἀτρόμητῃ Ἑλληνίδα!

Ὁ ἀπαίσιος Μάγος τραβάει τὴν τὴν μαχαίρι του. Κάνει

νὰ τὸ καρφῶσῃ στὴν καρδιά της...

Ὅμως, ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν ἔχει κιόλας πεταχτῇ ἀπ' τὴν κρυψώνα του. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα. Καὶ μὲ δυὸ-τρία πηδήματα φθάνει κοντὰ στὸν τερατόμορφο δολοφόνο. Τὴν πετάει μὲ ἀφάνταστη δύναμι κι' ὀρμή!...

Ἡ βαρεῖα καὶ σκληρὴ πέτρα θρίσκει τὸν Χουράμπα στὸ κεφάλι. Μὰ δὲν τοῦ κάνει κακὸ. Τὸ ἀντίθετο μάλιστα. Ἐκείνη σπάζει. Γίνεται χίλια κομμάτια!...

Τὴν ἴδια στιγμή, φθάνουν ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέιν. Ἐρχονται νὰ βοηθήσουν τὸν Κραγιαμπού. Νὰ σώσουν τὴν ἀμοιρὴ Ταταμπού!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σηκώνει τὸ μαχαίρι του. Τὸ κτυπᾷ μὲ ἀφάνταστη λύσσα στὰ στήθια τοῦ κακούργου Μάγου!

Μὰ δευτέρο θαῦμα γίνεται τώρα: Ἡ ἀστραφτερὴ λάμα τοῦ μαχαίριου στραβώνει καὶ σπάζει... Ἀὐτὸ καὶ κτύπησε πάνω σὲ θαμμένο σκληρὸ ἀτσάλι!...

Ὁ τρομερὸς Χουράμπα δὲν παθαίνει, κι' αὐτὴ τὴ φορά τίποτα! Στὰ στήθια του δὲν μένει οὔτε ἡ παραμικρὴ γρατζουνιά.

Ταυτόχρονα σχεδὸν κι' ἡ Τζέιν τραβάει τὸ πιστόλι της. Γυρίζει τὴ φονικὴ κάννη του κατὰ τὴν καρδιά τοῦ Μάγου. Τραβάει μὲ λύσσα τὴ σκανδάλη. Τὸν πυροβολεῖ...

Τὸ πυρωμένο ὄπλημα κτυπάει στὰ γρανιτένια στή-

θεια του. Ἐξοστρακίζεται πάνω σ' αὐτά. Γυρίζει πρὸς τὰ πλάω. Περνάει, σφυρίζοντας, πλάϊ στο κεφάλι τῆς γυναικας πού τὸν εἶχε πυροβολήσει. Λίγο νὰ εἶχε λοξοδρομήσει, θὰ τὴ σκότωνε!...

Καὶ νὰ πάλι: Καμμιὰ πληγή κανένα σημάδι δὲν ἀφήν' ἢ σφαῖρα στὰ στήθια τοῦ Χουράμπα.

Στὸ μεταξύ, οἱ μαῦροι κανίβαλοι ἔχουν χυθῇ πάνω τους. Τοὺς δένουν δλους μὲ γερά χορτόχοινα.

Ἡ τερατόμορφη Μουρούγκα ζητάει νὰ πνίξη τώρα τὴ δυστυχισμένη Ταταμπού. Ὁ μῶος, ὁ μάγος πατέρας της, τὴν ἐμποδίζει. Ἡ φωνή του ἀντηχεῖ θραχνή, ἀπαίσια :

— Μή, πᾶνῶρια Κόρη μου! Περίμενε...

Ἡ κακούργα ψυχὴ του λογαριάζει νὰ χαρίσει σ' ὅλους ἓνα θάνατο πιὸ φρικτὸ ἀπ' τὸ πνίξιμο!...

Ἡ Χουχού, πού ἐξακολουθεῖ νὰ θρίσκειται κρυμμένη στὸ θάμνο της, ἀναστενάζει πικαρισμένη:

— Καλέ, γοῦστο πού τῶχει κι' ὁ Γκαούρ!... Αὐτὴ τὴν καρακάξα βρῆκε νὰ παντρευτῇ; Καλέ, χάθηκε μιὰ κοπελλίτσα χαριτωμένη καὶ τσακπνικη; Ἐνα μυρωμένο ἀγριο-λέλουδο σὰν κι' ἐμένα! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς!

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ !

Ὁ παντοδύναμος καὶ ἄτρωτος Μάγος διατάζει τώρα

τοὺς ἀραπάδες τῆς φυλῆς Κούμου Ντάθ :

— Φέρ'τε γρήγορα τὰ κλουθιά !

Δυὸ μεγάλα ξυλένια πρωτόγονα κλουθιά σέρνονται σὲ λίγο μπροστά του...

Μέσα στὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ μουγγρίζουν ἄγρια δυὸ πεινασμένα λιοντάρια! Τὸ ἄλλο κλουθὶ εἶναι ἄδειο.

Ὁ Μάγος γνέφει χαρακτηριστικὰ τώρα στοὺς κανίβαλους. Κι' αὐτοὶ ξέρουν καλὰ τὴ δουλειά τους :

Λύνουν, ἓνα-ἓνα, τὰ θύματα. Τὰ κλείνουν ὅλα μέσα στὸ ἄδειο κλουθί: Τὸν Ταρζάν, τὸν Κραγιαμπού, τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού.

Οἱ ἀραπάδες σέρνουν ἀμέσως τὸ ἓνα κλουθὶ κοντὰ στὸ ἄλλο. Ἔτσι, πού οἱ δυὸ καγκελωτὲς πόρτες τους νὰ σμίξουν.

Τέλος, ὁ Χουράμπα τραβάει κι' ἀπὸ τίς δυὸ αὐτὲς πόρτες τίς γερὲς ξυλένιες τους ἀμπάρες!

Οἱ πόρτες τους ἀνοίγουν τώρα. Καὶ τὰ δυὸ κλουθιά συγκοινωνοῦν... Ἔτσι τὸ φρικτὸ δράμα ἀρχίζει!

Τὰ πεινασμένα λιοντάρια παρατᾶνε τὸ δικό τους κλουθί. Περνοῦν ἀπὸ τ' ἀνοιγμα. Μπαίνουν μὲ βιάσι στὸ κλουθὶ πού θρίσκονται οἱ ἄνθρωποι. Καὶ χύνονται νὰ τοὺς σπαράξουν. Νὰ χορτάσουν τ' ἀδειανὰ στομάχια τους!...

Ὁμως στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν — ὅπως ξέρουμε — κυλάει τώρα τὸ περήφανο αἷμα τῆς ἀθόνατης γενιᾶς μας !

Καί δέν δειλιάζει. Δέν τὰ χά-
νει :

Σάν μανιασμένο θεριό όρ-
μάει κι' αὐτός πάνω στά πει-
νασμένα λιοντάρια! Παλεύει
καί κτυπιέται μαζί τους!...

“Ωσου καταφέρνει ν' άρ-
πάξη τὸ ένα ἀπὸ τὸ λαϊμό. Τὸ
σφίγγει μὲ λύσσα. Πασχίζει
νά τὸ πνίξη.

Τὸ ἴδιο κάνουν κι' ἡ Τατα-
μπού, ἡ Τζέιν καί ὁ Κραγια-
μπού. Κι' οἱ τρεῖς μαζί πα-
λεύουν μὲ τ' ἄλλο λιοντάρι!

“Ἀλλοίμονο! Γρήγορα ὅλοι
τους, βρίσκονται σὲ δύσκολη
θέσι: “Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τατα-
μπού δέν ἔχουν πιά μαχαίρια.
Οὔτε ἡ Τζέιν τὸ πιστόλι της.

Μὲ τὰ χέρια τους μονάχα
δέν μποροῦν νὰ δαμάσουν τὰ
μανιασμένα αὐτὰ θεριά!...

“Ἡ θέσι τους, ἀπὸ στιγμή σὲ
στιγμή, γίνεται ὅλο καί πιο
τραγικὴ!...

Γύρω ἀπὸ τὰ κλουβιά οἱ
καννίβαλοι ἀλαλάζουν μ' ἄ-
γρια χαρά! Τὰ τὰμ-τάμ ἡ-
χοῦν δαιμονισμένα.

“Ἡ τερατόμορφη νύφη — ἡ
Μουρούγκα — μὲ στριγγλιές
της καί χειρονομίες, ἐξαγριώ-
νει ἀκόμα περισσότερο τὰ πει-
νασμένα θεριά. Βιάζεται νὰ
δῇ νὰ σπαράξουν τ' ἄμοιρα
θύματα!...

Ὁ Γκαούρ παρακολουθεῖ
χαμένα τὸ τρομερὸ μακελειό
ποῦ γίνεται. “Ὁμως τὸ πρό-
σωπὸ του μένει ἥρεμο, ἀτάρα-
χο!... Δέν ἔχει συναίσθησι τί
διαδραματίζεται γύρω του!

“Ἔτσι, περνάει ἀρκετὴ ὥρα.
“Ἡ θανατερὴ πάλη μέσα στο
κλουβί συνεχίζεται. Τὰ λιον-

τάρια δέν ἔχουν καταφέρει ἀ-
κόμα νὰ σπαράξουν τοὺς ἀ-
τρόμητους σκλάβους.

“Ὁ Χουράμπα ἀρχίζει νὰ
βαρύνεται. Δέν μπορεῖ νὰ πε-
ριμένη ἄλλο. Θέλει νὰ συνεχί-
σῃ καί νὰ τελειώσῃ τὸ γάμο
τῆς... «πεντάμορφης» κόρης
τοῦ μὲ τὸ τρελλὸ μελαψὸ πα-
λικάρι!

— “Ἀς τελειώνουμε λοιπόν!
φωνάζει ἄγρια στοὺς ἀραπά-
δες του. Βάλτε φωτιά καί στά
δυὸ κλουβιά. Κάψ'τε μαζί; θε-
ριά κι' ἀνθρώπους!

Οἱ καννίβαλοι κουβαλᾶνε
γρήγορα κλαδιά καί ξύλα.
Τὰ σωριάζουν γύρω στίς τε-
ράστιες κλουβές! Τρίβουν
μαῦρες γυαλιστερές πέτρες,
ποῦ πετᾶνε σπίθες. Τοὺς θά-
ζουν φωτιά!

Οἱ φλόγες, γρήγορα ζώ-
νουν τὰ ξυλénια κλουβιά. Τὰ
λιοντάρια οὐρλιάζουν τρομα-
γμένα. Γίνονται ἓνα κουδάρι
μὲ τ' ἀπελπισμένα θύματά
τους!...

Οἱ στιγμές εἶναι ἀφάντα-
στα τραγικές!

“Ὁμως ξαφνικά, γίνεται κά-
τι ἀναπάντεχο :

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΟΥ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥΙ

Δυὸ-τρία ἀπὸ τὰ ξυλénια
κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ καί-
γονται πιο γρήγορα στίς φλό-
γες. Κι' ἀφήνουν ἔτσι ἓνα στε-
νὸ πέρασμα!

Τὰ τρομοκρατημένα λιον-
τάρια περνοῦν μὲ θιάσι ἀπ'
αὐτό. Βγαίνουν ἔξω μὲ τοου-
ρουφλισμένες τίς πλούσιες

χαίτες τους. Τρέχουν ούρλιαζοντας δαιμονισμένα. Χάρονται γρήγορα πίσω απ' την πυκνή κι' άγρια θλάσθησι!

Τò ίδιο, άμέσως μετά, κάνουν και τ' άμοιρα θύματα:

Ή Τζέιν, ό Κραγιαμπού, ή Ταταμπού κι' ό Ταρζάν θαίνουν από τò στενό άνοιγμα. Περνάνε τσουρουφλίζοντας τὰ μαλλιά τους μέσ' από τις φλόγες.

Μά δέν προφθαίνουν — άλλοιμονο — νά χαρούν τή σωτηρία και τή λευτεριά τους.

Γιατί τήν ίδια στιγμή ό τερατόμορφος Μάγος ούρλιάζει :

— Πιάστε τους!... Σκοτώστε τους!...

Οί μαύροι καννίθαλοι χύνονται πάλι πάνω τους. Πασχίζουν νά τούς σπαράξουν με τὰ φοβερά κοντάρια τους!

Νά όμως πού ξαφνικά κάτι ανεξήγητο γίνεται :

Οί άγριοι άραπάδες παρατάνε τὰ θύματά τους. Και γονατίζουν με δέος...

Τò ίδιο κάνει κι' ό 'Αρχηγός τους με τὰ κέρατα στο κεφάλι: 'Ο παντοδύναμος κι' άδάμαστος Χουράμπα! Γονατίζει κι' αυτός, άτενίζοντας με τρόμο και φρίκη μπροστά του!

'Ακόμα κι' ό Ταρζάν, ό γιός του, ή Τζέιν και ή Ταταμπού, τάχουν χάσει... Κι' αντί νά τò βάλουν στα πόδια για νά σωθούν, μένουν εκεί. 'Οπως τούς παράτησαν οί καννίθαλοι πού ζητούσαν νά τούς σπαράξουν!

"Όλοι τους έχουν σταθή με

γουρλωμένα μάτια. Κυττάζουν πρòς τήν ίδια κατεύθυνσι. 'Ενώ μιá γνώριμη άγέρωχη φωνή φθάνει στ' αυτιά τους :

— Πίσω και σās ξφαγα!

Και νά: Δέν περνάνε λίγες στιγμές κι' ένας τεράστιος άνθρωπινος σκελετός φθάνει κοντά τους. Βαδίζει άργά και μεγαλόπρεπα.

'Ο Ποκοπίκο — πού είχε άκουστή ή φωνή του — δέν φαίνεται πουθενά!

Κι' όμως, ξανακούγεται τώρα πιο κοντά, νά λή στόν Χουράμπα:

— 'Ε, μπαρμπα-Κερατοκέφαλε! 'Ηρθα νά θερίσω τήν ψυχάρα σου!...

Ο Μάγος — γονατισμένος καθώς θρίσκεται — ψιθυρίζει με τρόπο :

— 'Ο «Δαίμονας» τού άδελφού μου! 'Ο «Δαίμονας» τού Νάχρα Ντού!...

Ταυτόχρονα πετιέται όρθος και τò βάζει στα πόδια. Τρέχει πανικόβλητος νά σωθή!...

'Ο πανικός, φυσικά, μεταδίδεται στη Μουρούγκα και στους άραπάδες του. Τρέχουν κι' αυτοί ξωπίσω του, ούρλιάζοντας με φρίκη. Κι' όλοι μαζί χάνονται στην πυκνή κι' άγρια θλάσθησι τής περιοχής!

Τὰ δυό, άδεια πιά, ξυλénια κλουθιά καίγονται ακόμα...

'Ο τρομερός και γιγάντιος Σκελετάνθρωπος — προχωρώντας μεγαλόπρεπα — φθάνει τώρα μπροστά στόν τρελλό Γκαούρ. Σηκώνει άργά τò δεξί του χέρι. Και τ' άκου-

μπάει στο κεφάλι του μελαψού γίγαντα, μουρμουρίζοντας :

— Πολύ σέ γουστάρω, άδερφέ μου!...

Καί νά: Τήν ίδια στιγμή ξανα άπίστευτο θαύμα γίνεται :

Ο «ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗΣ!

Ο Γκαούρ τινάζεται σά νά ξυπνή από βαθύ λήθαργο! Τά θαλά μαύρα μάτια του φωτίζονται.

Η μνήμη καί τó λογικό εξαγαυρίζουν στό κεφάλι του.

Αμέσως, καί μ' ένα ύπε-

ράνθρωπο πήδημα, θρίσκειται μπροστά στην Ταταμπού.

Τήν κυττάζει λίγες στιγμές σά νά τή θλέπη γιά πρώτη φορά. Τέλος, τήν άγκαλιάζει μέ λαχτάρα. Τή φιλάει μέ ανείπωτη άγάπη στό μέτωπο.

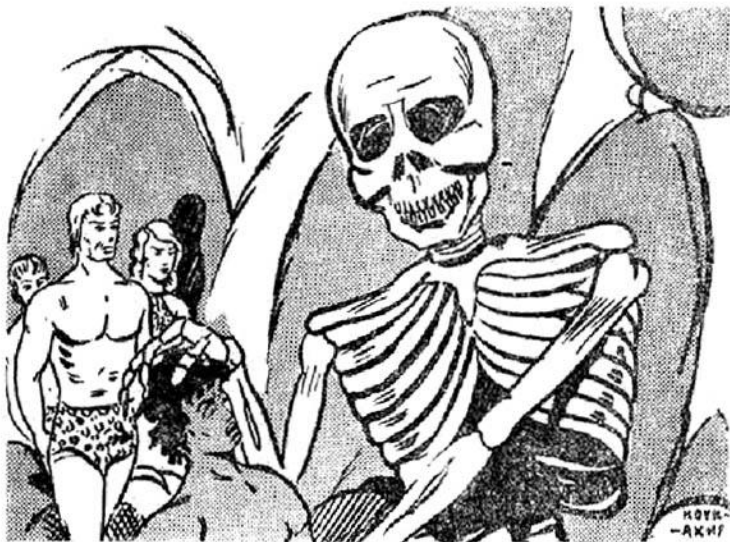
Μέ τήν ίδια άγάπη άγκαλιάζει άμέσως τόν Ταρζάν. Ύστερα τήν Τζέν. Τέλος τόν Κραγιαμπού.

Τούς φιλάει δλους...

— Πόσο χαιρόμαι πού σās ξαναθλέπω! τούς λέει.

Έξακολουθεϊ όμως νά κυττάζη γύρω του χαμένα. Καί ρωτάει σαστισμένος:

— Άλλά πού είμαστε, άδέλ-

Ο τρομακτικός σκελετός άκουμπάει τó χέρι του στό κεφάλι του Γκαούρ. Καί τότε...

φια μου; Πού θρискόμαστε ;
Πώς ήρθαμ' ἐδῶ;

Ταυτόχρονα ἡ μεγάλη νε-
κροκεφαλὴ τοῦ τεράστιου
Σκελετάνθρωπου ἀναταράζε-
ται. Ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀνοιγμα
τοῦ στόματός της, πιθᾶει ἔ-
ξω ὁ διαβολεμένος Ποκοπίκο,
ξεφωνίζοντας, κατενθουσια-
σμένος :

— Ζήτω ἐγώωωω! Ζήτω τοῦ
λόγου μουουου!... Ζήτω τῆς
ἀφεντιάς μουουου!...

Καὶ σκάει στοὺς κατάπλη-
κτους συντρόφους, τὸ ἀπαιραι-
τητο στιχάκι :

«Ἐγὼ τὸν κάθε κίνδυνο

ἀμέσως ξεπαστρεύω!

Σῶζω τοὺς μελλοθάνατους
καὶ τοὺς... τρελλοὺς για-
(τρεύω!)

Ὁ ἀνθρώπινος σκελετὸς
γυρίζει τώρα, σὰ νὰ τέλειωσε
ἡ ἀποστολὴ του. Καὶ προχω-
ρῶντας, ἀργὰ πάλι, φεύγει...

Ὁ νᾶνος τοῦ φωνάζει :

— Στὸ καλὸ, μπάρμπα Κοκ-
κάλα!... Καὶ κύττα νὰ κάνης
λίγο... δίαττα. Πρέπει ν'... ἀ-
δυνατίσης, ἀδερφέ μου!...

Ὁ Σκελετάνθρωπος ἔχει,
σὲ λίγο, ἐξαφανιστῇ...

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ἡ Τα-
ταμπού, ἐξηγοῦν τώρα στὸν
Γκαοῦρ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ
στὸ διάστημα πού αὐτὸς θρι-
σκόταν μὲ σαλεμένα τὰ λογι-
κά του.

Τὸ ἴδιο κάνει γιὰ ὅλους ὁ-
μως, καὶ ὁ φοθερός καὶ τρο-
μερός Ποκοπίκο. Τοὺς λέει τὰ
καθέκαστα, καμαρώνοντας
σὰν γύφτικο σκεπάρνι, πού

λένε :

— Τὸ λοιπὸν, ἀδερφέ μου,
καθὼς τραβοῦσατε κατὰ δῶ-
θενες, τοῦ λόγου μου σὰς τῶ-
σκάσα μυστικοπαθῶς καὶ ἄ-
νευ νὰ μὲ ἀντιληφτῆτε, κοροῖ-
δα!

»Μιὰ καὶ δυό, τὸ λοιπὸν,
δρόμο παίρνω, δρόμο ἀφήνω,
ὥσπου φτάνω στὰ χαλάσματα
τῆς ἀρχαίας ἐκκλησιάς. Ἐκεῖ
τὸ ὁποῖον, πού βρίσκεται ὑπο-
γείως ἢ καταπακτέα τοῦ
μπάρμπα Κύκλωπα...

»Κατέρχομαι, πού λέτε, μὲ
τὸ ἐσανσέρ τὰ χωματένια
σκαλοπάτια καὶ τσοῦπ : πέ-
φτω ὁλοζούπητος μπροστὰ στὸ
Ναχραντοῦκο!

— Μάγκα, τοῦ λέω, τὸ ἀ-
δερφάκι σου ὁ Χουραμπάκος,
δὲν εἶναι καθόλου ἐν τάξει.

— Γιατί; μὲ ἀρωτεῖ.

— Τὸ καὶ τό, τοῦ ἀπηντῶ.
Μὲ λίγα λόγια, ἀδερφέ μου,
μᾶς τάχη κάνει θάλασσα!...

— Καὶ γιατί ἦρθες σ' ἐμέ-
να; μὲ ξαναρωτεῖ.

— Καθότι, τοῦ λέω, ἔχω
πλεροφορηθῇ πὼς δὲν τονε
χωνεύεις. Πὼς θρискόσαστε
στὰ μαχαίρια! Ἔτσι δὲν εἴ-
ναι;

— Ναί...

— Τότες κᾶνε τὸ σταυρὸ
σου καὶ ἀνάλαβε ὑπερεσία.
Μὲ ἀντιλήθεσαι;

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Γουστάρω νὰ πῶ πὼς
πρέπει νὰ σώσης τὸ Γκαουρά-
κο! Φτωχαδάκι εἶν' ὁ φουκα-
ράς!...

Ὁ νᾶνος παίρνει ἀναπνοή.
Καὶ συνεχίζει τὴν κωμικοτρα-
γικὴ ἀφήγησί του :

— Τὸ λοιπόν, ποὺ λέτε, εἶχα δὲν εἶχα, τὰ θόλεψα πάλι φίνα! Ὁ Ναχραντουχράκος μοῦ λέει :

— Περίμενε!... Ὁ Γκαοὺρ εἶναι θέθαια ἐχθρὸς μου. Τὸ σωστὸ θάτανε νὰ τὸν παρατήσω στὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μὰ ὁ Χουράμπα εἶναι χίλιες φορὲς πιὸ ἐχθρὸς μου. Τὸν μισῶ πολὺ περισσότερο! Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω λοιπόν νὰ κἀνὴ αὐτὸ ποὺ θέλει.

— Μπράβο! τοῦ κἀνω. Ἔτσι σὲ θέλω! Τοῦτέστιν... πολὺ σὲ γουστάρω, ἀδερφέ μου!

»Κι' ὁ μπάρμπα Μοναχομμάτης, ποὺ λέτε, ἀρχίζει νὰ διαλέγη ἀπὸ γύρω του διάφορα κόκκαλα. Τοῦ λόγου μου νόμισα πὼς θάθελε νὰ κἀνὴ... σοῦπα. Ὅμως τοῦ λόγου του δὲν γουστάρει σοῦπα. Πλὴν ὅμως, μὲ τὶς διάφορες κοκκάλες σκάρωσε ἕναν σκελέταρο ἴσαμ' ἐκεῖ πάνω, νὰ μὴν ἀβασκαθῇ!

»Τέλος, τοῦ βίδωσε στὸ σθέρκο καὶ μιὰ νεκροκεφαλάρα. Κι' ἀμέσως, μὲ κάτι μάγια καὶ σολωμονικά, τὸν ζωντάνεψε!...

»Ὁ μπάρμπα Κοκκάλας — ποὺ εἶδατε — πετιέται τότες ὀρθὸς καὶ φρέσκος- φρέσκος.

Κι' ὁ Ναχραντοῦκος τὸν διατάζει :

— Πήγαινε «Δαίμονα τοῦ Νάχρα Ντοῦ»! Τρέξε νὰ σώσης τὸν Γκαοὺρ. Βάλε τὸ χέρι σου στὸ κεφάλι του καὶ θὰ ξαναθρῇ τὸ χαμένο λογικὸ καὶ τὴ μνήμη του!

»Ἔτσι, τὸ λοιπόν, ξεκινᾶμε : Μπροστὰ ὁ Κοκκαλιάρης καὶ πίσω τοῦ λόγου μου! Ἐρχόμαστε κατὰ ἑδῶ...

»Μὰ στὸ δρόμο ποὺ παγαίναμε, συλλογιέμαι καὶ μουρμουρίζω ἐνδομύχως :

— Κορόϊδο εἶμαι νὰ χαλάω τὶς σόλες μου στὸν ποδαρόδρομο ;

»Ἔτσι, μιὰ καὶ δυὸ σκαρφαλώνω στὸν Σκελετάνθρωπο. Καὶ κρύβομαι ἐντὸς τῆς νεκροκεφαλάρης του!... Τὰ παρακάτω τὰ εἶδατε καὶ τὰ ξέρετε!...

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ!

Σὲ λίγο, ὄλοι μαζί, ξεκινᾶνε πάλι. Ὁ καθένας θὰ γυρίσῃ στὸ μέρος του.

Μὰ γρήγορα ἀντιλαμβάνονται πὼς δὲν θρίσκεται μαζί τους ἡ Χουχού!

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει πένθιμα :

— Θεὸς σχωρέστην! Θὰ τὴν

Έφαγε κανένας γαΐδαρος! Θά την πέρασε γιά... «άγριολέλουδο»!

Οι δυό γίγαντες, οι συντρόφισσές τους και ο Κραγιαμπού αρχίζουν νά ψάχνουν τώρα γιά τήν κοντόχοντρη πυγμαία. Τή «Μαύρη Γόησσα» τής Ζούγκλας.

Καί νά: Δέν άργοῦν νά τήν ανακαλύψουν μέσα σ' ένα μεγάλο πυκνό θάμνο. Είναι ξαπλωμένη ανάσκελα. Κοιμάται θαρειακά και μακάρια!...

‘Ο Ποκοπικό τήν κλωτσάει μέ κάθε... λεπτότητα!

— Ξυπνήστε, Μαμζέλ!... ‘Αρκετά φοβολογήσατε ανάσκελα. Σηκωθήτε νά συνεχίσετε καί... όρθή!

‘Η Χουχού ξαφνιαάζεται. Πετιέτ’ επάνω. Διαμαρτύρεται έντονα :

— Μπά, πού κακοχρόνο νάχετε, χρυσά μου! Καλέ μου περικόψατε στη μέση τὸ όνειρατον πού έγλεπα! Καί τί όνειρατο : Μούρλια τών μουρλιών! “Εγλεπα, λέει, πώς...

— Τί έγλεπες, μωρή μαμζέλ; τή ρωτάει περίεργος ό νάνος.

‘Εκείνη όμως, άγουροξυπνημένη καθώς είναι, δέν μπορεί νά θυμηθῇ. Κι’ επαναλαμβάνει :

— “Εγλεπα λέει... “Εγλεπα πώς... πώς... πώς...

‘Ο Ποκοπικό τή ρωτάει :

— Νά σου πῶ τοῦ λόγου τί έγλεπες ;

— Πέσ’ μου!...

— “Εγλεπες πώς... παντρεόσουνα!...

‘Η Χουχού ένθουσιάζεται :

— Μπράβο!... Αυτό ήτανε!

Είσαι σπουδαίος όνειροκρίτης, “Αντρακλά μου!...

‘Αμέσως όμως, αλλάζοντας έκφρασι τόν κυττάζει καχύποπτα:

— Νάί, γλύκα μου: “Εγλεπα πώς παρευρισκόμουν εις τόν γαμήλιον γάμον μου! ‘Αλλά έσύ πώς τὸ ξέρεις τὸ τοιοῦτον;

‘Ο διαβολεμένος νάνος ξεροβήχει:

— Κοιμόμουνα κι’ έλόγου μου! “Ετσι μπόρεσα καί είδα στη ζούλα τ’ όνειρατό σου! Μέ άντιλαθοῦ;

‘Η Χουχού, έξω φρενών, σηκώνει τήν παχουλή χερούκλα της. Τοῦ σερβίρει μιὰ καλοζυγισμένη στράκα στο όδέρκο:

— Χράπ!... Καί μέ τίς υγείες σου!

‘Ο Ποκοπικό μανιάζει:

— Γιατί μέ στρακάρισες, μωρή φώκια; τή ρωτάει.

Καί τραβώντας τή σκουρια-

σμένη χατζάρα του, προσθέ-
τει :

— Δέν πρόκειται περί διὰ
τὴν στράξ, ἀλλὰ περὶ διὰ τὴν
προσβολάραν τοῦ σθερκός
μου!... Τὸ ὁποῖον θὰ σφαγῇς
κατεπειγόντως!

Ἡ πυγμαία τοῦ ἐξηγεῖ να-
ζιάρικα :

— Καλὰ σοῦκανα, χρυσό-
μου! Γιά νὰ μάθης ἄλλοτες
νὰ μὴν κρυφοκυττάξης τὰ...
ὄνειράτα τῆς καθεμιάς κοπέλ-
λας! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΛΟΥΡ -- ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καὶ σὲ Πέριπτε

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΩΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Παιραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν ν' ἀπευθύνονται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 72

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 3

ΠΟΙΟΣ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΣΑΣ

θα λύση τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη

“Τὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων,,

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς πρὸ παράξενης περιπέτειας Ζούγκλας ἀπ' ὅσας ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

— “Ενας σωσίας τοῦ Νταμπούχ! — ‘Ο γιγαντόσωμος... Ποκαπίκο! — Πάλη Γκαοῦρ καὶ Ταρζάν. — Δυὸ Γκαοῦρ καὶ δυὸ Ταταμπού. — Τὸ φοδερὸ μυστήριον τῆς Ζούγκλας. — ‘Ο «Καθαρόαιμος» τοῦ Ποκοπίκο. — Τὸ τρομακτικὸ τέρας τῆς λίμνης. — ‘Η Ταταμποῦ φιλάει τὸν Ταρζάν.

ΘΑ ΧΑΣΗ ΟΠΟΙΟΣ ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΗ

τὸ 73ο τεῦχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Μὲ τὸν τίτλο

“Τὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων,,

Γραμμένον ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, ΗΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΠΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΔΕΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' Ο ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΦΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ. ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []